

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Druhá z pololežících soch se prudce posadila, zavrčela a pak seskočila z římsy a lehce přistála na podlaze jen pár kroků před ustrnulou Okeou.

Zaječela hrůzou a rozběhla se na opačnou stranu. I tady se však ze stínů mezi sloupy vynořilo několik stejných bytostí. Podobaly se vysokým lidem s křídově bílou kůží. Stály tu před ní, vysoké a tak vychrtlé, že nad vpadlými břichy se jim ostře rýsovaly oblouky všech žeber. Holé hlavy s hluboko vpadlými očima a širokými ústy se za ní skřípavě otáčely a podél boků se jim klátily až k zemi sahající jako hůlky tenké paže, zakončené obrovskými rukama se zakřivenými prsty, z nichž čněly srpovitě zahnuté drápy.

Obstoupily ji v kruhu a pomalu se k ní přibližovaly. Zoufale zatěkala očima, marně hledala skulinu k úniku. Její srdce bude vyrváno – ale ne pro záchranu posvátného města, ale k účelům temným a strašlivým...

„Velký žraločí duchu, pomoz mi,“ vykřikla v krajním zoufalství.

Conan v nakladatelství VIKING

Sean A. Moore

Conan a šamanova kletba

Steve Perry

Conan potulný bojovník

Leonard Carpenter

Conan gladiátor

Sean A. Moore

Conan a Bílý bůh běsů

Robert Jordan

Conan nepokořený

Leonard Carpenter

Conan vládce Černé řeky

John C. Hocking

Conan a Smaragdový lotos

Dakh Hunter

Conan a Brány času

Eric Lanser

Conan a Černý labyrint

Paul O. Courtier

Conan a dědictví Atlantidy

V. Vágenknecht/S. R. Oldman

Conan – Setovy šachy/Léčka

Paul O. Courtier

Conan a tajemství mořských d'áblů

Mike Philip

Conan na Ostrově ledu

Leon da Costa

Conan a slepá bohyně

Václav Vágenknecht

Conan – krvavá ostří

a

tajemství mořských d'áblů

Paul O. Courtier

*A vidím v tisíci zrcadlech vody, že jeden z nás bude pozdvižen,
jeden zavržen a jeden zmizí ve světě stínů.*

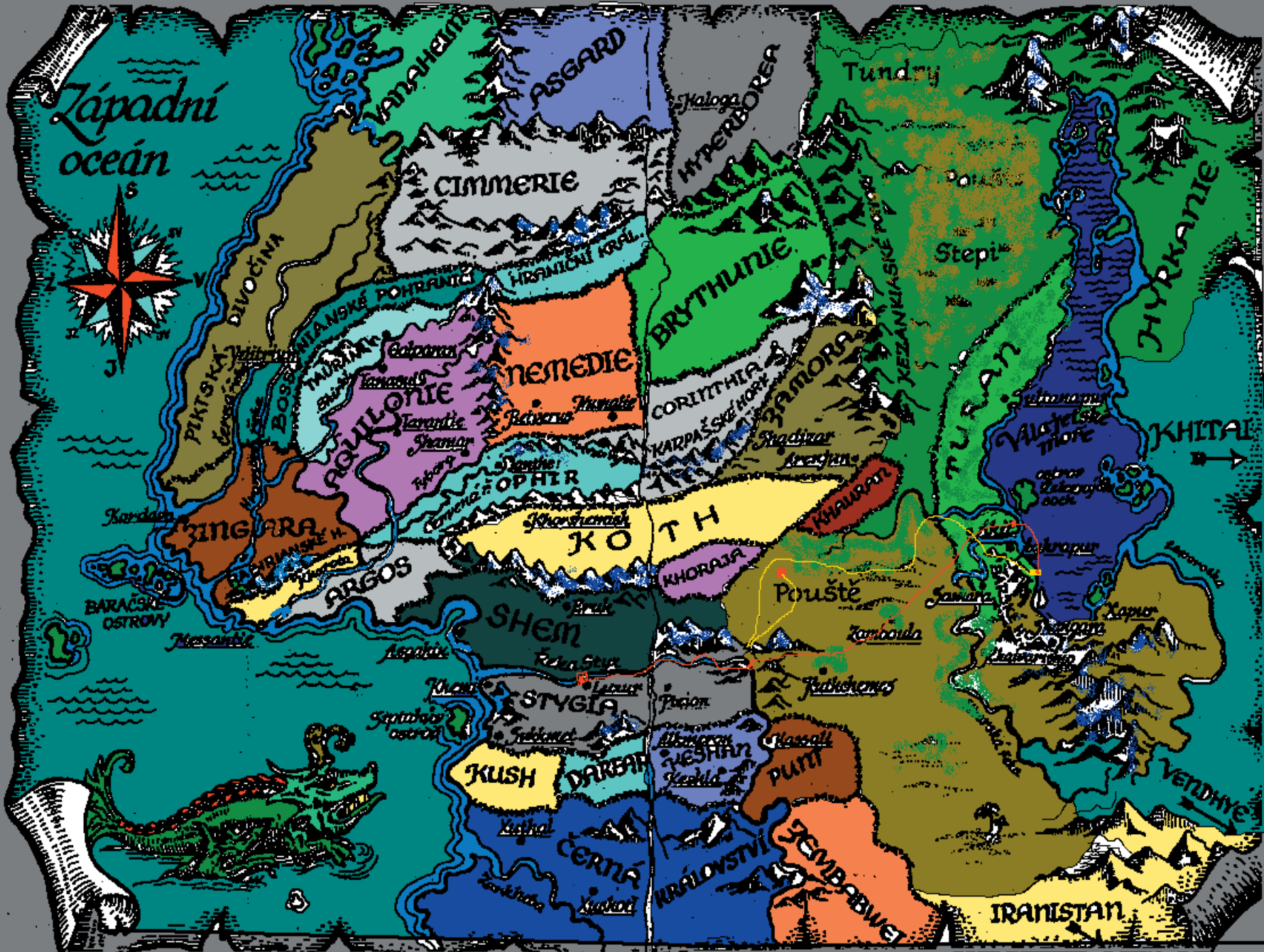
Proroctví Gwarhula-Ajgy

Copyright© 2002 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2002 by Paul O. Courtier (Otomar
Dvořák)

Copyright© 2002 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-05-2

Západní oceán

VANAHEIM
ASGARD

CIMMERIE

HYPERBorea

Tundry

HYRKANIE

Stepi

BRYTHUNIE

NEMEDIE

AGUILONIE

CORINTHIA

KARPAŠSKÉ HORY

ARMORA

OPHIR

KOTH

TINGARA

ARGOS

KHORAJA

Pouště

VALAJSKÉ MOŘE

KHITAL

Kardak

BARAČSKÉ OSTROVY

Masanik

SHEM

KHORAJA

Samar

Kapur

STYGiA

PACION

Jubichon

Zamboula

Kaberniga

KUSH

DAREAR

UŠAN

PLITI

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

VENDHYE

I

Chřtán řvoucího boha

„**C**onane! Conane!!“

Cíp voskováného plátna, které bylo nataženo jako jakýsi přístřešek nad kójemi veslařů, se nadzvedl a ven se vysunula hlava s bujnou hřívou zcuchaných černých vlasů. V přimhouřených modrých očích toho muže nebylo ani stopy po rozespalosti; nenechal se zmást okolní temnotou a bystře pohlédl přímo do míst, odkud zazněl ten tichý, naléhavý šepot.

„Co je, Sikkasi?“ zeptal se.

Štíhlý Zingařan se nejspíše ohlédl přes rameno, pak se naklonil blíž a ještě víc ztlumil hlas: „Něco se děje, Conane, něco moc divného. Bloudíme v mlze. Pobřeží se ztratilo z dohledu. Chlapi, co byli na hlídce, tvrdí, že zaslechli z dálky před námi hukot, jako by se příboj rozbíjel o skály. Možná je tam nějaký neznámý ostrov, ale někteří si myslí, že je to zvuk vodopádů na konci světa, kde moře padá do bezedné propasti. Dovedeš si představit, co takové řeči udělají s tou naší pověřčivou bandou!“

„Proč nejdete za kapitánem?“ zeptal se mohutný barbar, vylezl zpod přístřešku a protáhl se. Měl na sobě jenom krátké plátěné spodky a jeho ramena a paže, nadouvající se provazci tuhých svalů pod kůží zhnědlou sluncem a plnou starých zhojených jizev, se matně leskly potem a vlhkostí dusné noci.

Zingaraň Sikkas se ušklíbl: „Za kapitánem? Je namol opilý... A zdá se nám, že jeho opilost není tentokrát náhodná. Kde asi přišel ke třem amforám silného potainského vína? Prý pozornost našeho cestujícího, toho podivného mnicha, co se nalodil u řeky Styxu. Všichni chlapi z mužstva jsou teď přesvědčeni, že ten pasažér je zlý čaroděj a že jsme upadli do jeho moci. A také si vzpomněli, že právě ty jsi s tím, abychom ho brali na palubu, nesouhlasil.“

„Když vám teče do bot, najednou si všichni vzpomínáte, že jsem měl pravdu,“ zavrčel Conan.

Od samého počátku tušil, že tahle cesta povede k neblahým koncům, ale nikdo nechtěl dbát na jeho varování. Kdo by naslouchal nováčkovi – navíc barbarovi – jehož síla a obratnost v boji byly sice pro posádku významnou posilou, ale jehož neznalost pravidel civilizovaného světa v nich vzbuzovala dojem, že jde o naivního prostáčka?

Prý pocházel až z daleké severské země Cimmeric, o níž drobní snědí Zingaraň a Argosané, tvořící posádku lodí, měli matně představy jako o jakési pohádkové zemi obrů. Conan se díky svým přímočarým způsobům dostal v Argosu do konfliktu s ochránci zákona, a proto rád přijal útočiště na podlounické lodi. Na palubu ho přivedl Sikkas; seznámili se spolu v přístavní krčmě za poněkud dramatických okolností, neboť na námořníka se tam vrhla tlupa opilých hrdlořezů a jediné pádné údery barbarova meče je zahrnaly na útek. Kapitán Abdulah zhodnotil nováčka jediným pohledem svých prasečích, krví podlitých očí: „V námořnickém řemesle se nevyznáš, co? No, dobře... Pokud se pro začátek spokojíš jen se stravou a nebudeš žádat mzdu, tak tě vezmu. Když se časem osvědčíš a budeme mít nějaké zisky, mohl bys dostat stejný podíl jako ostatní... Ale předem nic neslibuju, rozumíš!“

Conan něco zavrčel a kývl na souhlas.

Teď už byl přes půl roku členem Abdulahovy posádky, zúčastnil se řady riskantních akcí a vyznamenal se v bitkách s pobřežní stráží i s konkurenčními pašeráckými bandami. Získal si mezi mužstvem určitou autoritu, ale za skutečného přítele považoval pouze Sikkase. Kapitán byl z toho svalnatého barbara čím dál nervóznější; obával se divokých záblesků v jeho modrých očích, začínal tušit, že v něm dříme divoká šelma, která by se na něj mohla jednoho dne vrhnout a zaujmout jeho místo. K prvnímu vážnějšímu konfliktu mezi nimi došlo právě předevčírem.

Tehdy jejich galéra vplula do široké delty, kde řeka Styx vyvrhovala svůj gigantický proud do oceánu a kde se nad spleť ostrůvků a tajemně šumících rákosin zdvíhaly podivné černé věže. Málokterá loď zamířila bez vážného důvodu do zdejšího přístavu, který patřil k prastarému městu Khemi. Vyprávělo se, že Khemi je sídlem mágů, posledních potomků vyhynulého národa, kteří ponořeni v přítmi chrámů do oblaků omamného dýmu nad krví zbrcenými oltáři šeptali příšerná zaklínadla ze samotných počátků věků. Tam zněly děsivé výkřiky nahých, obětovaných žen a pravěký had Set, hrůzný d'ábel Hybořanů, ale nejvyšší bůh Stygijců, stácel a roztácel své lesklé závitky před očima oddaných uctivačů.

Abdulah přikázal vplout přímo na podivně klidnou, olejnatě lesklou a jakoby zasněnou hladinu zálivu. Zdaleka minuli přístav, kde se černé věže zrcadlily ve vodách, a zakotvili na protilehlé straně jednoho bahnitého, vysokými stvolu papyru zarostlého ostrůvku. Na mužstvo zde padala podivná tíseň; nikdo se nezasmál ani nezazpíval, zmlkly hlasité kletby a řízné povely, a pokud někdo promluvil, bezděky téměř šeptal. V úporném dusnu a mrtvolném puchu tlejícího bahna posedávali chlapi na palubě, oháněli se po dotěrně bzučících komárech a vyměňovali si nejisté pohledy. Čekání se vlekle a Abdulah zmizel do svého přístřešku pod horní palubou – snad aby nebyl posádce na očích a nemusel nic vysvětlovat.

„Shnijeme tu zaživa,“ zavrčel Conan, zvedl se, protáhl své mohutné tělo a zdánlivě ledabylým krokem zamířil ke kapitánově kajutě. Podlouníci ihned zbystřili pozornost; bylo jim jasné, že se

schyluje k dlouho očekávanému konfliktu. Sikkas, opřený o stěžeň, vytáhl z opasku dýku a palcem zkoušel její ostří...

V tu chvíli se na pravoboku ozvalo šplouchnutí. Všichni se tam jako na povel ohlédli – a spatřili něco fascinujícího. Po hladině zbarvené nalem večerních červánků se blížilo malé plavidlo. Byla to primitivní lodice, vydlabaná z jediného kusu stromového kmene, jaké ještě vyrábějí domorodci na horním toku Styxu, v království Zembabwe. Ve člunu stál vysoký hubený muž zahalený do černé tuniky a poháněl ho vláčnými rozmachy pádla. Tvář skrýval ve stínu široké krempy klobouku. Conan si přesto povšiml jeho rudě světlých očí a s mrazením v zátylku si uvědomil, že v nich není vůbec nic lidského. Podivný plavec jako by se ke galéře neslyšně sunul přes jezero zářící krve...

Byl to všechno zřejmě jen klam smyslů, otupělých celodenním vedrem a zvláštní barvou zapadajícího slunce; když muž přirazil k boku galéry a ukazoval, aby mu shodili provazový žebřík, nebylo na něm už vůbec nic zvláštního. Připomínal jednoho z těch skromných učených mnichů, kteří budují své kláštery podobné orlím hnízdům vysoko na srázích Himalijských hor, až na samé hranici Khitaje.

Abdulah se vynořil ze své kóje a přikazoval, aby vzácného hosta ubytovali v podpalubí, v prostorách, kde býval jindy převážen náklad. Současně dal pokyn k okamžitému odjezdu, což mužstvo přijalo s úlevou, ačkoliv je čekala dřina u vesel, neboť sebemenší vánek nezčeřil zrcadlově lesklou hladinu a plachty jen splihle visely na ráhnech.

Návrat na širé moře se podobal spíše útěku. Kapitán neklidně přecházel po palubě, vrhal úzkostlivé pohledy k pobřeží a pobízel veslaře k většímu úsilí. Conana a ještě několik mužů postavil s luky na záď a přikázal jim střilet po všem, co se hne, ať na zemi, ve vodě, nebo ve vzduchu.

Nikdo je však nepronásledoval. Teprve když už byli mnoho mil od ústí řeky Styxu, spatřili v místech, kde noční tma pohltila stíny tajemných věží, podivné záblesky ozařující hvězdnou oblohu. Poryv větru odtamtud přinesl zvuk, připomínající hřmění.

Pak i toto obavy vzbuzující divadlo zmizelo za obzorem. Svěží jižní vítr nadmul plachty a hnal galéru stále rychleji podél nízkého pobřeží Shemu k severu.

Kapitán se vrátil do svého přístřešku na přední palubě, rozsvítil olejovou lampu, pohodlně se rozvalil na lůžku vystlaném vydří kožešinou a se slastným úsměvem strhl voskovou pečeť z hrdla amfory starého potainského vína, které bylo určeno jen pro královské a šlechtické dvory a které se chystal okusit poprvé v životě. Než se však stačil napít, kdosi udeřil pěstí do sloupku u dveří, což snad mělo být náznakem zaklepaní, a aniž by čekal na vyzvání, odhrnul pruhovaný plátěný závěs a vstoupil.

„Co chceš, Conane?“ vyštěkl rozmrzlý Abdulah.

„Přišel jsem tě varovat,“ ozval se Conan tiše, ale v jeho hlase bylo cosi mrazivého. „Nezahrávej si se stygijskými čaroději! Ten chlapík, kterého jsi vzal na palubu, se mi vůbec nelíbí. Kdo je to? Zdá se mi, že Setovy kněze připravil o nějaké tajemství a má důvod před nimi prchat. Je nebezpečné, když se uctívači hada pustí po tvé stopě. Dokážou spoustu věcí, kterým by člověk nevěřil, kdyby je nespatriil na vlastní oči! Byl jsem jednou v těch temných hrobkách a ucítil jsem závan hrůzy, která tam spí. Ani za všechny poklady světa bych se tam nevrátil!“

„Jestli se bojíš, barbare,“ usklíbl se Abdulah, „klidně tě ráno vysadím někde na pobřeží Shemu. Ale tím přijdeš o svůj podíl. Podívej!“ Rozvázal kožený váček a vysypal na desku stolku zvonivou záplavu zlatých mincí. „To jsem dostal jako zálohu. Když mnicha dopravíme v pořádku do Mesanie v Argosu, což není tak daleko, mám slíbeno pětkrát tolik! Dovedeš si to vůbec představit, barbare? Budeme boháči! Všichni budeme boháči – a bez velké námahy, bez boje, bez rizika!“

„Snadnost výdělků je vždycky podezřelá. Říkám ti, Abdulahu, že je v tom nějaká léčka. Zbav se toho muže.“

„Nehodlám dál poslouchat tvé zbabělé skučení! Vypadni a nekaž mi chut' na víno!“

„Ještě nikdo nenazval Cimmerana beztretně zbabělcem!“ zaškl Conan a jeho pravice pevně sevřela jílec meče.

Abdulah zbledl, neboť spatřil v barbarových očích záblesk vražedného vzteku. Bezděky se ohlédl po zbrani; zahnutý scimitar byl zavěšen na stěně až vedle dveří. Příliš velká vzdálenost mezi životem a smrtí!

Conan si toho povšiml, opovržlivě se usmál a vlčí výraz se z jeho tváře vytratil. „Nestojíš mi za to, abych si tvou krví špinil meč. Kdybych tě zabil, musel bych podle zákonů Bratrstva převzít odpovědnost kapitána a zkrotit tvé přívržence mezi mužstvem. A nevím, co by v takové chvíli, kdy by se bojovalo o vládu nad lodí, udělal ten divný čaroděj. Jen si dopij své víno; až se dostaneš na dno džbánu, zjistíš, že je odporně kyselé! Ale já s tím nechci mít nic společného. Zítرا ráno mě vysadíš na pobřeží!“

Abdulah ulehčeně vydechl a ochotně slíbil, že ho hned časně ráno vysadí kdekoli, kde si jen bude přát. Jakmile však Conan odešel, zavolal tři ze svých nejvěrnějších mužů a přikázal jim barbara bedlivě střežit a při jakémkoliv podezřelém konání mu bez milosti vrazit dýku do zad. A pak se konečně s chutí pustil do potainského vína...

Kolik času uplynulo od těchto událostí? Je ještě stále noc, nebo už nastalo ráno? Conan, probuzený tak nenadále z tísnivých snů, nenacházel jediné znamení, které by mu pomohlo upřesnit čas a místo, kde se nalézají. Přírodní instinkt, pomocí kterého se orientoval v hlubokých lesích, v horských skalních labyrintech i na pouštních pláních, mu tady nebyl nic platný.

Nejistě se rozhlédl: Chuchvalce podivné světélkující páry se zvolna převalovaly po prknech paluby a matné obrysy lodního boku se ve vzdálenosti několika sáhů ztrácely v zelenavém příšeří. Jako vysoký rozplývavý stůl se tam kdesi vpředu nacházel spíše tušený než viděný stožár s napjatou plachtou. Nebylo vidět ani nebe, ani mořskou hladinu. Vládlo nepřirozené, hluboké ticho.

„Plujeme, nebo stojíme na místě?“ zeptal se Conan.

Sikkas pokrčil rameny. „Hodil jsem na vodu kus dřeva. Chvilku se zdálo, že se pohybujeme dopředu, tříska zůstala za lodí – a pak se znovu objevila před námi! A po chvilce byla na opačném boku!

Spíš mi připadá, že nějaké proudy s námi smýkají sem a tam a točí nás dokola...“

Zmlkl a zaposlouchal se. Teď i Conan zaslechl tlumený zvuk, který připomínal hukot vzdálených vodopádů. A ještě něco se ozývalo: občasný třesk, údery a táhlý kvil, jako by v mlhách kolem nich zuřila neviditelná bitva. Conan se bezděky zachvěl, když si vzpomněl na své dětství, na dny, kdy se nad horami Cimmericie valila černá pára, rozléhalo se skučení větru a dunění padajících lavin. „Démoni spolu bojují v povětří,“ říkával otec tlumeným hlasem a pečlivě zavíral okenice, „měj se na pozoru, aby ses nikdy nepřipletl do jejich války!“

Conan se zhluboka nadechl ostrého, vlhkostí prosyceného vzduchu a v očích mu nebezpečně zablesklo. Sáhl pod houni ve svém přístřešku a vytáhl dlouhou tenkou dýku, obávanou zbraň zamorských zlodějů. Zastrčil ji za pás spodků a kývl na Sikkase. „Je ten čaroděj pořád v podpalubí?“

„Od chvíle, co se nalodil, nevytáhl paty.“

„Kdo ví, jaká kouzla tam provádí. Pojď, podíváme se mu na zoubek! A jestli nás do téhle divné mlhy zavedl schválně, pak s ním, u Croma, nakrmím ryby!“

Oba muži proklouzli kolem plachtových přístřešků, odkud se ozývalo chrápání spících veslařů, a vyšplhali po schůdkách na horní palubu. Conanovi se zatím nechtělo hovořit s ustrašenými spiklenci, kteří jsou prý shromážděni na zádi u kormidelního vesla. Rád řešil věci sám; obával se zmatku, který by mohl propuknout, kdyby se po palubě pohybovalo příliš mnoho lidí. Nenechá se vmanipulovat do vzpoury, pokud mu není jasné, co se vlastně děje!

Z levé strany k nim už delší dobu doléhalo pronikavé skřípění, jako by tam něco drhlo o bok lodí, jako by po prkenném bednění škrábaly drápy nějakého obřího tvora. Conan se naklonil přes zábradlí a snažil se pohledem proniknout mlžným vířením. Připadalo

mu, že galéra nepluje vodou, ale vznáší se v načechraných oblacích. A tam zdola se vztahovaly pokroucené černé spáry, dychtivě ohmatávaly dno a boky lodí, sápaly se výš a výš... Pociťoval podivnou úzkost; měl pocit, že z hlubin ho pozoruje cosi naplněného zlomyslnou inteligencí a bezbřehou chutí ničit a zabíjet.

„Divím se, že si toho hlídka ještě nevšimla,“ ozval se Sikkas. „Bude potřeba pár chlapů s bidly a háky, aby ho odstrčili.“

Conan potřásl hlavou, až se mu vlasy jako lví hříva rozlétly kolem tváří, zamrkal a promnul si oči. Podíval se lépe na tajemného tvora a v duchu se zasmál. Co je to za kouzla a čáry? Kdo se ho snaží omámit hloupými přeludy? Teď, stejně jako Sikkas, docela jasně uviděl, že zlověstná obluda je plovoucím kmenem vyvráceného stromu, jezicím se pahýly holých větví a pokroucenými kořeny. Zřejmě musí být nablízku nějaká pevnina nebo ostrov, odkud byl ten vývrat přihnán!

Mrtvý strom se našťestí po chvíli sám vzdálil od lodního boku a zvolna se propadal do mlžné kaše, v níž krátce nato zmizel beze stopy. Snad byl stažen pod hladinu klesajícím proudem. To ovšem neznamená, že se brzy opět někde nevynoří, děsivý a černý, podobný přízraku, jaké strašivají trosečníky v Zakletém moři...

Zakleté moře! Conan vyslechl v přístavních krčmách mnohá barvitá vyprávění veteránů o tomhle tajemném místě uprostřed Jižního oceánu, kam prý proudy přinášejí všechno, čeho se vlny zmocnily: kmeny stromů, mosty a lávky, vraky lodí, rybářské čluny, pobřežní chatrče, těla utopenců, lidí i zvířat... Plovoucí kostry se v Zakletém moři hromadí, obrůstají slizem a řasami, nad tajemným vodním pohřebištem se v mrtvém bezvětří drží neustále mlha a sídlí tam krutí rdousiví duchové. Která loď je bouří nebo mořskými proudy zahánána do Zakletého moře, ta je ztracena, neboť z něj není úniku!

Ponechal si zatím tuto znepokojivou myšlenku pro sebe a sestoupil, následován Sikkasem, po dalších dřevěných schůdkách na sníženou palubu uprostřed lodí. Najednou se zastavil, jen pár kroků od poklopu, za nímž se skrývá záhadný cestující, a strnul v překrčeném postoji jako šelma, která zvěřila nebezpečí. Vzápětí chytil svého druha za kazajku, zacpal mu ústa a stáhl ho s sebou za

hromadu sudů a stočených lan. Než se Sikkas stačil vzpamatovat, vynořily se nad vrcholem schůdků tři stíny. Neviděl jim do tváří, ale vytušil, kdo to je: poznal Tugarovu stříbrem vyšívanou vestu, kterou tenhle tupý, ale oddaný kapitánův sluha nesvlékal snad ani při spaní.

Takže Abdulah je nechal hlídat svými gorilami!

„Kam zmizeli?“ zeptal se tiše jeden z těch chlapů.

„Nejspíš už budou u poklopu,“ prohlásil Tugar. „Jestli se pokusí slézt dolů, máme je zabít. Žádné varování, rozumíte? Bodnout do zad! Conanovi nesmíte dát šanci k obraně, je moc nebezpečný!“

Conan sledoval trojici pozorným pohledem a pomalým vláčným pohybem vytahoval dýku; jakmile námořníci minuli jeho úkryt, vymrštil se jako uvolněná ocelová pružina. Posledního z mužů srazil mocným úderem do zátylku. Chlap jenom hekl a zřítíl se tváří k zemi. Druhý se tázavě pootočil, ale nebylo mu dáno, aby stačil zjistit, co se za jeho zády děje. Conanova pěst s jílcem dýky mu dopadla na spánek jako kladivo a zbavila ho vědomí. Poslední z nich, Tugar, uskočil stranou, jako by ho uštkl had, a v jeho úzkém krysím obličejí se objevil výraz zděšení. Výhrůžně zamával zakřiveným námořnickým nožem. „Zabiju tě, Conane!“ zaječel.

„Záleží na tom, jestli se nechám!“ uchechtl se Conan, hbitě uhnul před vzteklým Tugarovým výpadem a pozdviženou dlaní zastavil Sikkase, který mu spěchal na pomoc. „Tohle si vyřídím sám. Dívej se, Sikkasi, jak špatně skončí hlupák, který si myslel, že umí zacházet s nožem!“

Oba soupeři se obcházeli v kruhu; Conan byl ve střehu a klidný, zatímco Tugar skřípal zuby a přehazoval nůž z ruky do ruky, čímž obvykle vyvedl z míry každého soupeře. Každého, kromě Conana. Ten najednou naznačil výpad, Tugar prudce bodl levičkou, jenže barbar v poslední chvíli uhnul ramenem, takže ostří prosvištělo jen o pár palců kolem jeho hrudi a švihlo do prázdna. Tugar ztratil rovnováhu, Conan ho chytil za napřaženou ruku, šklubl dopředu a nahoru, ozval se ošklivý zvuk praskající kosti. Tugar zaúpěl, upustil zbraň a zkroutil se bolestí.

Vtom Sikkas zděšeně vykřikl a Conan si pomyslel, že některý

z omráčených mužů se probral a vrhá se zezadu na něj. Hlavou se mu mihla rozhořčená myšlenka, proč se Sikkas nepostaral alespoň o to, aby mu kryl záda, ale to nijak nezpomalilo jeho bleskovou reakci. Vrhel se k zemi, odkulil se stranou a vyskočil do kleku; ve střehu a s napřaženou dýkou hledal nepřítele...

Jenže nepřítel se objevil na nečekaném místě a jeho nástup byl vskutku imponující. Ze všech stran zaznělo dunivé troubení; vzduch se doslova rozvíbroval tím hlubokým zvukem, ze kterého se lidem točila hlava a svíralo srdce. Mlha se trhala na cáry, rozpouštěla se a z ní vystupovaly napřed nezřetelné a pak stále ostřejší siluety mnohých plavidel. Jejich galéra byla kolem dokola obklíčena desítkami stygijských korábů s příděmi vyřezávanými do podoby hadích hlav! Nad palubami se tyčily katapulty a vrhací stroje, kolem zábradlí stáli lučištníci s napjatými tětivy a na horních ochozech duli černí dafarští otroci do obrovských zakroucených tuřích rohů. Za lesem stožárů a plachet bylo možno v řídoucím mlžném oparu rozeznat bílé útesy divoce rozervaného pobřeží, zbarvené do růžova ranními červánky. Slunce právě vycházelo. Vzhledem k tomu, že skály se zdvihaly na třech stranách obzoru, dalo se předpokládat, že mořské proudy zanesly pašeráckou galéru do jakési hluboké zátoky.

Zvuk rohů vyburcoval námořníky a ti teď rozespalí a zmatení vybíhali na palubu. Ze své kajuty se vyhrabal i sám kapitán Abdulah, potácel se a tiskl si oběma dlaněmi spánky, aby zklidnil hlavu třetící bolesti. „Který pes si dovolil takhle po ránu...“ Ztuhl, když zaregistroval hroty namířených šípů a natažené praky, vykulenýma očima přešel po těsném kruhu seřazené flotily a čelist mu poklesla.

Na přídě největší z lodí, jejíž černá plachta byla zdobena měsíčními symboly, se objevila nepřehlédnutelná postava – vysoký holohlavý muž s ostře řezanou bronzovou tvář, orlím nosem a hypnotickým pohledem hlubokých temných očí, oděný do šarlatového roucha. Sám velekněz Setova chrámu! Pozdvihl zlatou berlu do výše; na její hlavici modelované do podoby smrtící kobry oslnivě zahořel první ranní paprsek. Děsivá fanfára rázem ustala a náhlé ticho se zdálo být takřka nesnesitelné.

„Gwarhule-Ajgo!“ zvolal velekněz zvučným hlasem, který se

odrážel ozvěnou od okolních skal, „tvůj čas skončil! Snad sis nemyslel, že magická mlha tě může ukrýt před vševídicíma očima Velkého hada?“

Conan sebou bezděky trhl, když nedaleko něj skřípl zdvíhaný poklop. Z podpalubí se vyvalilo trochu bílé páry a skrze ní se z otvoru vynořil černý mnich. I tentokrát mu široký klobouk stínil tvář. A ani tentokrát nepromluvil; jenom se rozesmál příšerným kvákavým smíchem, ze kterému všem, kdo ho zaslechli, běhal mráz po zádech.

Conan jednal zcela instinktivně; přes všechny nečekané zvraty události nezapomněl, proč se vydal právě na střední palubu se zamorskou dýkou za pasem. Teď se v něm navíc vzedmula zlost a možná ho vedla i trocha vypočítavosti: kdyby se mnicha zmocnil, mohl by ho nabídnout výměnou za svůj život. Skočil po něm bez zaváhání, bez varování, jako pružná útočící šelma – a přesto se jeho prsty, připravené zachytit mnichovo hrdlo, sevřely do prázdna. V tom zlomku vteřiny pocítil zvláštní zmatenost a nejistotu; poprvé se setkal s tím, že někdo z „civilizovaných lidí“ dovede reagovat rychleji než divočinou odkojený cimberijský horal.

Jenže ono nešlo jen o to, že mnich unikl bleskurychlým pohybem z barbarova dosahu – ve stejné chvíli se totiž prudce pohnula a naklonila i loď. Conan měl pocit, jako by se prkna paluby vzeplala proti němu; těžce a bolestivě dopadl na bok a vzápětí nezadržitelně klouzal po stále šikmější ploše. Shora se hřmotně kutálelo několik sudů. Odrazil je loktem stranou, hmatal prsty po hladké ploše v marné snaze něčeho se zachytit, až se konečně zaklínil za schůdky mezi dolní a horní palubou.

Konečně se mohl ohlédnout, aby zjistil, co se děje. Válečné stygijské lodě se kolébaly a narážely navzájem do sebe. Conan viděl, jak se jejich ozdobná zábradlí a umně vyřezávané hadí přídě s ohlušujícím třeskem prolamují a bortí, viděl zmatené hemžení, zahlédl námořníky a vojáky šplhající v lanoví, chytající se všemožných výstupků a bezmocně padající do zpěněné, bouřící se vody. Celá flotila byla nezadržitelně unášena mocným proudem, hnána podél útesů stoupající vlnou, která se vzdouvala

a rostla před očima jako temně zelená obluda se zpěněným čelem. Některé z korábů narazily do skal a pukly jako rozlousknutý ořech, roztržily se v gejsírech stříkající vody a jejich trosky byly vrženy zpět a zasáhly další lodě, které útes minuly. Vyvrácený stožár probodl bok sousední galéry jako obří kopí. Ve hřmotu zkázy a sílicím dunění valících se vod zanikaly zmatené rozkazy velitelů. Někde se pokoušeli veslovat, ale některá vesla se bezmocně zmítala ve vzduchu, jiná byla zpřelámána. Rozbité lodě se řítily stále větší rychlostí k ústí zátoky – a tam se náhle širokým obloukem stáčely zpět a hnaly se zpátky podél protilehlých skalisek. Po několika minutách bylo zřejmé, že jsou unášeny po obvodu velkého kruhu, že byly strženy gigantickým vírem. Masa vody kroužila stále rychleji, její střed klesal, propadal se, měnil se v trychtýř, v temnou šachtu, ve řvoucí chřtán nicoty. Hladká stěna vodní propasti teď připomínala leštěný zelený nefrit, jen občas zčeřený bělavými zpěněnými vlákny, která se šířila od míst, kde stěnou propasti rotovaly na ďábelském kolotoči kusy lodních trupů, stěžně s potrhanými plachtami a zauzlovaným lanovým, sudy, prkna, trámy... To všechno klesalo v úžicích se spirálách hlouběji a hlouběji. Na zbytku rozštípnuté hadí hlavy se mihlo rudé roucho Setova velekněze, jeho otevřená ústa naznačovala, že řve jakousi kletbu – marná slova, vrhaná do jekotu šílicího moře. Naposledy se zableskla zlatá berla a pak byl velekněz pohlcen zelenou tmou hlubin.

Pašerácká galéra byla hnána po vnějším okraji víru a zpočátku se pohybovala poměrně pomalu. Ti z Abdulahova mužstva, kteří při prvním prudkém naklonění nespádli do moře, teď šplhali jako pavouci po šikmé palubě.

„Vyhodte kotvu!“ řval kapitán, držící se oběma rukama pevně za stěžeň, „zatraceně, vy psi, budete v podsvětí navěky chodit po žhavém uhlí, jestli hned nevyhodíte kotvu!“

Abdulah zřejmě doufal, že kotva by se mohla zaklínit v místech, kde pobřežní útesy sahají pod hladinu, a galéra by tak přečkala dobu, než se vír vyčerpá a pomine. Byl to zoufalý nápad, ale situace nenabízela příliš velký výběr možností.

Asi pět chlapů se marně pokoušelo v té nepřírozené poloze

uvolnit těžký železný hák; pobřežní skály se kolem míhaly stále rychleji, propadaly se dozadu jako rozmáznuté šedavé šmouhy. Za pár okamžiků budou vrženi nad hluboké moře naproti ústí zátoky a navždy tak propasou poslední příležitost...

Conan k nim chvatně šplhal vzhůru po šikmé ploše paluby. „Uhněte!“ sykl, zapřel pevně nohy mezi otvory v lodním zábradlí a sevřel do pěstí kotevní řetěz. Vzepjal se, svaly mu pod kůží naběhly jako svazky ocelových lan, zaťal zuby a škulbl. Kotva s žuchnutím spadla dolů a rozstříkla vodu, námořníci nadšeně vykřikli.

Pak s napětím pozorovali řetěz; zdálo se jim, že po nekonečnou dobu jenom čeří vodu. Zachytí se o něco? Nezachytí? Vždyť jenom kousek odtud se přiboj pění na hradbě vystupujících balvanů! Ačkoliv byli připraveni, přesto je náhle prudké škubnutí málem srazilo z jejich stanoviště. Galéra se vzepjala na řetěze jako rozdrážděný uvázaný pes.

V tom okamžiku Conan zpozoroval něco fascinujícího. U zpola ponořeného zábradlí nakloněné lodi se z pěny vynořily černé, pokroucené větve, skřípavě drhly o lodní bok, chytily se za jakýsi výstupek a kmen starého mrtvého stromu, obalený zelenými šlahouny řas a trsy mušlí, se začal zdvíhat nad hladinu. V jeho pohybu bylo cosi zlověstného... Kde se tu vzal? Plul snad s galérou po celou noc, byl snad uchycen pod kýlem a teď se uvolnil?

To bylo zřejmě nejpravděpodobnější vysvětlení. Jenže vzápětí se událo něco ještě podivnějšího. To, co vypadalo jako hromada hadrů uvízlá na výstupku kajuty, se najednou pohnulo a vztyčilo. Byl to mnich, jejich tajemný cestující, na kterého v prudkém sledu šokujících událostí téměř zapomněli. Smělým skokem se vrhl mezi větve plovoucího stromu, zachytil se za ně, strom se vzápětí vysmekl z lodního zábradlí, řítil se vodní stěnou dolů a zmizel v jícnu víru i s tím podivným jezdcem ve své polámané koruně. Conanovi se zdálo, že v hukotu rozběsněného moře na okamžik zaslechl ozvěnu šileného smíchu...

Jenže neměl čas nad tím uvažovat. Stalo se to, čeho se obával, když shazoval kotvu. Hřeben další vlny smýkl lodí do strany a s drtivou silou jí udeřil o skálu. Conan se ve stejném okamžiku vši

silou odrazil, proletěl oblakem třísek ze štěpících se prken, dopadl na vlhkou skalní stěnu a dřívě, než po ní stačil sklouznout dolů, zarazil dýku co nehlouběji do nejbližší pukliny a přitáhl se k ní nadlidskou silou svých paží. Zůstal viset nad propastí, která právě pohlcovala zbytky na kusy roztrhané galéry pašeráckého kapitána Abdulaha.

Jen nezměrná síla vůle, ona šílená zarputilost, typická pro každého Cimmeřana, neboť bez ní by se v nehostinných horách nedalo dlouho přežít, pomohla i teď Conanovi dostat se ze zdánlivě beznadějného postavení. Visel na rukojeti dýky s obličejem přitisklým k oslzlé skále, cítil bodavou bolest v naražených žebrech a jeho záda smáčela vodní tříšť. Slyšel, jak pod ním duní a řve rozbourané moře, jako by mu chtělo připomenout, kam se zřítí při sebemenším chybném pohybu. Pomalu, zhluboka se nadechuje, sbíral síly a očima bloudil po hrbolaté, zrnité stěně. Vnímal ji z té nejtěsnější blízkosti, viděl ji jako šedobílou změť krystalů, mezi nimiž se chvěla zelená zrnka řas a k nimž se jako štítý bojovníků tiskly vypouklé krunýřky mušlí přílipek. Uvědomil si, že podivný vír byl spojen s neobyčejně mohutným odlivem, jenž stáhl vodu od útesů a odhalil skaliska, která jindy bývají pod hladinou. Až nastane příliv, roztočí se možná vír na opačnou stranu, moře bude naopak vtlačováno do zálivu, vrátí se tam, odkud ustoupilo, a zaplaví i tuto skálu. Kolik asi zbývá času? Rozhodně ne příliš mnoho!

Zapřel se nohama, přehmátl levou rukou a zaklesl prsty za nepatrný výstupek. Přidržel se, pravičkou vyviklal dýku, vytáhl ji, přesunul výš a opět zarazil do téměř neznatelného pokračování štěrbin. Takhle píď po pídi se sunul vzhůru, nekonečně dlouho, s bezmeznou trpělivostí – až se konečně překulil přes hranu skaliska a zapadl do jedné z mnoha mělkých prohlubní na jeho vrcholu, do skalní mísy naplněné mořskou vodou.

Neodpočíval dlouho, věděl, že ještě zdaleka nemá vyhráno.

Konečně se však mohl trochu rozhlédnout. Zuření víru, ať už bylo vyprovokováno čímkoliv, zvolna ustávalo. Neklidné vlny, na nichž se pohupovaly zbytky lodních trosek, bušily do skal na obou stranách zálivu, s jekem se řítily do dlouhých rozsedlin, do křivolakých uliček a jeskyň, vyhlodaných za dlouhá tisíciletí v měkkém vápenci.

Skála, na níž se Conan vyšplhal, byla spíše jakýmsi ohromným balvanem, který se možná kdysi zřítíl z vrcholu hlavního útesu. Ležela téměř v ústí bizarně sklenutého tunelu, který vytvořila dvě navzájem opřená skaliska. Místy se trochu rozestupovala a propouštěla dolů světlo rodícího se dne. Dno skalní chodby bylo pokryto drobným šterkem, promíšeným spoustou prázdných lastur; při každém doteku vlny se ten duhově třpytný koberec se zlověstným sykotem převaloval sem a tam.

Conan seskočil do pukliny a rozběhl se směrem k pobřeží. Podle sílicího hukotu poznal, že se blíží vlna; lokty i nohama se pevně vzepřel mezi stěny a očekával náraz. Bylo to jako úder beranidla, síla vody jím smýkla kupředu a na okamžik celý zmizel ve vířícím přívalu. Jakmile vlna sklouzla zpátky, opět se pokusil zdolat pár sáhů cesty. Musí se dostat na břeh dřív, než se toto skalní bludiště opět stane mořským dnem!

Před ním se puklina dělila, rozbíhala se jako roztažené prsty ruky do nitra skal. Některé škvíry se měnily v temné jeskyně, z nichž to páchlo slanou vlhkostí, rybinou a tlejícími řasami, on však hledal takovou odbočku, na jejímž konci by prozařovalo spásné světlo. „U Croma!“ zaklel, když v souboji s další vlnou klopýtl o něco měkkého. Sehnul se a v odtékajících jazycích pěny spatřil lidské tělo. Několik velkých krabů, hodujících na mrtvole, proti němu bojovně pozvedlo klepeta a trhavým pohybem se neochotně vzdálilo do stínů.

Ležel zde jeden ze stygijských vojáků, kterého zřejmě vlna vzedmutá vírem mrštila až sem. Neuvěřitelná síla vody ho doslova rozbila na kusy... Ačkoliv, byly ty rány skutečně způsobeny jen otloukáním o hrany skal? Conan zjistil, že Stygijscova hrud' je otevřena hlubokým čistým řezem, jaký může způsobit jen nějaký velmi ostrý nástroj, který prot'al i žebra. Přetrhané žíly, vychlípené z krvácející

rány, naznačovaly, co v mužově těle chybí. Ano, kdosi mu vyrval srdce!

Conan pocítil nepříjemné mrazení v zátylku. Prudce se vztyčil s dýkou pevně sevřenou v pěsti a pátravě se zadíval do temné části tunelu, jíž teď musel projít, aby se dostal k zářivému kruhu světla na opačném konci. Měl pocit, že ve vlhké tmě jeskyně se cosi šelestivě pohnulo. Jsou to jen skrývající se krabi?

Uvědomil si, že váháním zvyšuje míru svého ohrožení. Neznámý nepřítel ho pozoruje a chystá se k útoku. A cesta zpátky neexistuje; tam vzadu čeká stoupající, věčně hladové moře. Zhluboka nabral dech do plic a s dýkou napřaženou vyrazil. Cosi slizkého, ale přitom drsného a plného pichlavých ostnů se zvedlo od stěny tunelu a hmátlo po něm. Setřásl ten ohavný spár z ramene, cítil, jak ho v místech doteku pálí roztržená kůže. Uskočil, ale vtom jiné klepeto sevřelo jeho kotník a prudkým šklubnutím mu podrazilo nohy. Ještě dřív, než dopadl na mokřý písek, se v letu pootočil a vztekla se ohnal dýkou. Ostří narazilo na pevnou hmotu, ozvalo se krupnutí, jako když se láme suchá větev, a sevření povolilo. Vzápětí se ze všech stran ozval podivný chřestivý zvuk; byla v něm bolest a překvapení, zněl podrážděně a výhrůžně.

Conan se rychle odkulil stranou. Do míst, kde ještě před vteřinou ležel, udeřilo něco s takovou razancí, že celá chodba se dunivě otrásla a zaplnila se zvířeným pískem. Zvedl se na všechny čtyři, pružný jako tygr, pozorně naslouchal skřípavému pohybu kolem sebe a instinkty, vypěstované za bezměsíčných cimberijských nocí, ho včas varovaly; cítil, že chodbu před ním uzavírá neviditelná síť z navzájem propletených kostnatých chapadel, z těch podivných končetin přízraků temnot, toužících po živém lidském srdci...

Čekal a naslouchal. Stále sílící dunění bylo neklamnou předzvěstí blížící se vlny. Devátá vlna! Nejvyšší a nejsilnější, která se už brzy prožene tunelem jako smršť a rozbije se až na jeho protilehlém konci. Musí její síly využít; pokud se mu to nepodaří, skončí stejně jako ten stygijský voják... Když se soutěska za jeho zády zaplnila řevem zpěněné vody, zatajil dech, skrčil se, sehnul hlavu ke kolenům a zakryl si ji lokty. Příval ho zvedl a vrhl vpřed; proletěl jako koule

vržená z praku mezi šmátrajícími chapadly, cítil, jak ho ostré drápy bičují a trhají mu kůži na cáry v marné snaze zachytit jeho kluzké tělo. Pak se najednou ocitl v oslnivém slunečním světle, vlna ho vyvrhla na pláž a vyčerpaně se stahovala. Dral se proti proudu, zabodl dýku do tekoucího písku a snažil se co nejdříve zbrzdit klouzavý zpětný pohyb, který ho vracel k nebezpečnému ústí skalní štěrbiny. Nakonec se mu to podařilo; vlna ho opustila a zanechala ho na suchu spolu s několika rosolovitými medúzami a zmítajícími se rybkami. Hejno racků se slétalo k bohatě prostřenému stolu a se zlobnými skřeky poplašeně zakroužilo, když nahé Conanovo tělo, polepené pískem a omotané dlouhými šlahouny řas, se namáhavě zvedlo a potácivě se vzdalovalo z dosahu vln. Znovu padlo na čáře, vyznačující hranici příboje.

Několik drobných hnědých žen, lovicích tady spolu s racky mušle a kraby, se zarazilo a pozorně se zadívalo na mohutného bílého cizince, který se tak nenadále vynořil z vln.

„Forbolg!“ vykřikla jedna z nich zděšeně.

A rázem se všechny rozprchly s pronikavým jekotem.

Conan ležel v mátožném polospánku s tváří zabořenou do písku; přesto část jeho bytosti stále bděla a byla připravena reagovat na případné nebezpečí. Slunce stoupalo a žhavé šípy paprsků se dotýkaly jeho odřených a krvavými škrábanci pokrytých zad. Uvědomoval si, že by se měl co nejdříve přesunout někam do stínu, ale musel sebrat veškerou vůli, aby dokázal poručit svým zmoženým svalům.

Zvedl se a zůstal stát, rozkročen a s hlavou skloněnou. Mokré vlasy spleené pískem a vodními rostlinami mu splihle visely kolem obličeje. Vnímal jen oslnivé jiskření, měl pocit, jako by se všude kolem něj s hukotem převalovala beztvářá bílá masa. Na okamžik zavřel oči, aby překonal pocit závratí.

Co nejdřív musí najít pitnou vodu! Teprve pak se poohlédne

po něčem k jídlu. A bylo by dobré nalézt skrýš, kde by mohl být alespoň trochu v bezpečí a zvolna sbírat síly. Neměl tušení, na jakém pobřeží ho vlnobítí vyvrhlo; když se rozhlížel zpod přimhouřených víček a zvolna zaostřoval pohled, začínal rozeznávat jakousi lagunu, oddělenou pásem skalisek od volného moře. Tato hradba útesů se zvedala jako gigantické sloupy z burácejícího příboje. Conan se teď nalézal na bílém pruhu písčité pláže, poměrně úzkém, neboť jen pár kroků směrem do vnitrozemí už začínala bujná, neprostupná džungle, která vypadala, jako by někdo na straně rozhodil kudrnatou kožešinu. Nad spleť houštin vysoko čněly palmy, nachýlené a šumící vějíři listů v neustálém mírném vánku. Na vzdáleném obzoru se v modravé mlze tyčily srázy strmých hor. Ne, tohle nebylo ploché pobřeží Shemu! Mořské proudy – možná řízené zlověstnou vůlí podivného mnicha – zahnalý patrně loď pod pláštěm mlhy k některému z málo známých a dosud neprozkoumaných Perlových ostrovů, ležících daleko v Jižním oceánu.

Conanovi bylo jasné, že z horské džungle musí určitě stékat k moři nějaký potok; stačí jít podél pobřeží tak dlouho, dokud nenarazí na jeho ústí. Vykročil po vlhkém zpevněném písku na hranici příboje, kde mu moře, teď mírné a krotké jako beránek, laškovně olizovalo kotníky. To, co se událo za úsvitu, by mu v tomhle průzračném slunečném dopoledni připadalo jako podivný přízračný sen, kdyby každou chvíli nenarážel na děsivé stopy zkázy: rozlámaná prkna, kusy ráhen, plachet a lanoví, soudky zpola zabořené v písku. Najednou si uvědomil, že je zvláštní, proč moře nevyplavilo ani jediné tělo. Nedůvěřivě se zadíval ke skalám, obkrouženým prstenci pěny, a bezděky pevněji sevřel jílec dýky, své jediné zbraně.

Jak slunce stoupalo k polední, začínal se vzduch tetelit žářem, jazyk se mu žízni lepil k patru a krystalky soli, které zůstaly na jeho kůži jako památka na odpařenou mořskou vodu, štípaly a pálily v čerstvých ranách. Přesto šel dál jako stroj, nemyslel na bolest ani na žízeň. Dovedl svou mysl odpoutat od nepříjemných pocitů a vrhnout ji před sebe; jako by jeho duše předbíhala unavené tělo, pátrala a hledala, nořila se do stínů pralesa a naslouchala, jestli se mezi skřeky ptáků neozve povědomé zurčení pramene.

A v hlavě se mu zatím převracely myšlenky, těžce a namáhavě – bylo to pár otázek, točících se v kruhu bez odpovědi... Vedl tajemný mnich Abdulahovu loď mlhou a mořskými proudy a směřoval ji mocnými kouzly právě sem, do zátoky, v níž se s neúprosnou pravidelností roztáčí zhoubný vír? Chtěl se tak čaroděj zbavit naráz stygijských pronásledovatelů i nežádoucích svědků? A proč se vrhl přímo do centra víru? Určitě ne proto, že by měl sebevražedné úmysly... Ten strom! Ano, tak to určitě bylo: mrtvý strom připlul svému pánu naproti a čekal na něj jako věrný kuň, aby ho pronesl vírem smrti někam jinam!

Najednou se Cimmeřan prudce zastavil; instinkt ho varoval, že před ním leží něco zrádného a nebezpečného. Přimhouřil oči, aby lépe rozeznal, jakého původu je zvláštní terasa, vynořující se z džungle jako temná silueta spícího draka, přetínající pláž a nořící kamennou hlavu do chvějivého jiskření na hladině zálivu. Šlo zřejmě o nějakou velmi dávnou stavbu, která se již rozpadala, pohlcována vítězným bujením tropického rostlinstva. Mezi vzdušnými kořeny stromů, splývajícími jako hadovité závěsy po bocích stavby, prosvítala struktura dokonale sestavených kvádrů z temné sopečné horniny, z nichž každý svou výškou mnohonásobně přesahoval člověka.

Conan se zachvěl, když na vrcholu terasy rozeznal řadu mohutných černých postav; připadalo mu, že ho vyčkávavě pozorují. Obezřetně se přibližoval, připraven uskočit, jakmile by zaslechl povědomý svist střely. Koutkem oka sledoval i členitý okraj pralesa, v němž by se mohla skrývat další skupina, připravená, aby mu v nestřeženém okamžiku vpadla do zad. Přesto ani nepomyslel na to, že by se mohl vrátit. Tam vpředu tušil pitnou vodu a věděl, že bez ní nemůže dlouho přežít. Byl odhodlán si k ní cestu probojovat.

Jakmile se ale dostal do těsné blízkosti starobylé hradby, jeho napjatý výraz povolil a rty mu zvlnil úsměv. Zjistil, že tajemní strážci se nehýbají – a ani nemohou. Jsou totiž vytesáni z kamene! Šlo o hrubé, primitivní sochy jakýchsi zavalitých obrů, kteří cenili zuby a upírali chmurný pohled na hladinu zátoky. Jeden byl jako druhý; neznámí kameníci je zřejmě tvořili podle jednotné šablony.

Nesporně však tahle řada kamenných siláků vypadala, jako by měla zastrašovat a odhánět něco, co by mohlo přijít z moře.

Conan vstoupil do stínu vrhaného zdi. Z mohutných kvádrů, pokrytých mechem a popínavými rostlinami, čísel vlhký chlad. Páchlo to tu plísní a ještě něčím odporným, mdle nasládlým. Našel zbytek rozpadlého schodiště a dostal se po něm na plošinu, nacházející se před sochami na samém konci terasy; slyšel, jak hluboko dole vlny s třeskem narážejí na úpatí zdi. Pod nohama mu cosi zapraskalo, a když se lépe podíval, zjistil, že to byla lidská holenní kost. Opodál spatřil čelist a kus rozbité lebky. Zbytky koster se povalovaly všude kolem stolu, sestaveného z trojice obrovských plochých kamenů. Vrchní desku obětního stolu pokrývaly škrálopupy zaschlé krve. Právě od nich se šířil onen odporný zápach, který sem vábil hejna much, vznášející se nad oltářem jako vzrušeně bzučící mračna. Stovky kmitajících křídélek vrhaly ve sluneční výhni duhové záblesky.

Conan si uvědomil, že mezi tímto obětištěm a podivnými netvo-ry, číhajícími v zaplavovaných skalních labyrintech na okraji laguny, bude patrně nějaká souvislost. V duchu si představil beztvaré démonické bytosti, jak opouštějí za noci podmořské jeskyně a šplhají na břeh, kde hledají, čím by ukojily svůj věčný hlad. Znechuceně odfrkl a rychle seběhl zpátky na pláž.

Sledoval linii stěny až na okraj džungle; tady spatřil, jak se obří kvádry rozestupují pod tlakem uzlovitých, bizarně zkroucených kořenů. Přes rozvalené místo se bez větších obtíží dostal na druhou stranu – a konečně našel, co tak usilovně hledal! Písečným korytem se pod klenbou spletených větví hnala úzká bystrina s křišťálovou vodou. Tady, ve stínu džungle, měla ještě v sobě panenskou čistotu divočiny, ale o pár desítek sáhů blíž k zátocce se dotkla pravěké stěny a proměnila se na jejím úpatí v jakousi spletitou deltu s bahnitými tůňkami, do níž již zasahovaly slané jazyky moře, přinášející sem řasy, mušle a nyní i trosky rozbitých lodí.

Conan znaveně klesl na břeh potůčku a ponořil tvář do chladné vody, hltavě pil a smýval ze sebe pot, sůl a zaschlou krev. Osvěžen se stáhl do nedaleké houštiny a tady, skryt před nepovolanými zraky, si dovolil přepych krátkého spánku.

Probudil ho svíravý pocit hladu. Zjistil, že slunce už urazilo notný kus dráhy k západnímu obzoru a předměty vrhají dlouhé stíny. Chvilí zvažoval, jestli by se neměl vydat po pěšině, vyšlapané na břehu potoka a směřující proti proudu kamsi do vnitrozemí. Jistě je to cesta, kudy domorodci přicházejí k obětišti. V jejich osadě by mohl získat nějakou potravu a možná by se od místních obyvatel dozvěděl, kde se vlastně nachází. V jeho mysli však byla již od dětství hluboko zakódována nedůvěra a obezřetnost vůči všemu neznámému; jen díky tomu, že stále zůstával ve střehu, unikl už mnohokrát jen o vlásek hrozící smrti. Proto se i teď rozhodl, že mnohem jistější bude, když za úsvitu uloví poblíž osady některého z domorodců a vyzpovídá ho s dýkou přitíštěnou na hrdlo.

Odrhl pohled od pěšinky, která ho vábila do zlověstných stínů bujících houštin, a vydal se na pláž. V písku mezi kameny nasbíral hrst čerstvě vyplavených mušlí. Rozlamoval jejich skořápky a vysrkával rosolovitá těla, pronikavě čpící rybinou a mořskou solí. Naštěstí barbarův jazyk nebyl nijak zhýčkaný jemně kořeněnými pochoutkami, jaké se servírovaly v bohatých městech a palácích jižních království; jeho jediným požadavkem na jídlo bylo, aby ho zasytilo a dodalo mu sílu. Mušle však byly opravdu málo výživné. Rozmrzele si představoval kus št'avnaté pečeně, do níž by se mohl pořádně zahryznout. Zatím nezahledl žádné větší zvíře, ale to neznamená, že by tu nemohlo žít. Prales jistě skrývá značné množství tvorů. Zítřka by se mohl pokusit nějakého vystopovat.

Po ubohé večeři se vrátil do své skrýše na břehu potůčku, uleh na písek a zahleděl se na hvězdy, které poblikávaly v mezerách mezi listím. Nepřemýšlel už o ničem; nechával svou mysl plynout vlny pocitů, stoupající příboj dávné živočišné vášně, cítil, jak mu žilami proudí tepající krev, jak každá buňka jeho těla se plní touhou žít. Stával se součástí okolní džungle – jako šelma, stále připravená ke skoku. Chladná noc mu vracela ztracenou sílu a nebeská světla se zrcadlila v hlubině jeho ledově modrých očí...

Conanův pohled se najednou prudce zaostřil. Seběmenším pohybem těla nedal najevo, že ho něco znepokojilo, jen pod kůží se mu napjaly provazce svalů a jeho prsty se pevně sevřely kolem kožené rukojeti dýky. Così neslyšně přelétávalo nad korunami palem, přízračný obrovský stín... Možná to byl jen mrak hnaný větrem, který na okamžik zakryl hvězdy, v Conanovi však zůstal znepokojivý pocit. Jeho zjitřené smysly volaly na poplach. Všiml si, že východní obzor už zrudověl předzvěstí nového dne. Přichází obávaná hodina vlků, čas, kdy lidé jsou otupělí spánkem a nejsnadněji upadají do moci démonů.

Opatrně se posadil, hrotem dýky odhrnul převislou větev a vyhlédl k potoku a opuštěné stezce na jeho břehu. Jen zurčící voda vrhala světlejší odlesky z hluboké tmy, která dosud panovala pod pralesní klenbou. Ani pronikavý zrak cimmerijského horala zde nedokázal nic rozeznat. Ale zdálo se mu, že zaslechl bolestný sten, ostré zasyknutí a pak tiché pleskání, jaké vydávají bosá chodidla na měkké půdě.

Neslyšně, jako by též byl jedním z lesních duchů, pustil se barbar podél staré zdi k moři. Byla to obtížná zacházka, musel se prodírat mezi nakupenými, trouchnivějícími kmeny padlých stromů a shora zřícenými kvádry. Nechtěl však riskovat, že by na stezce na někoho narazil a vzbudil tak předčasné poplach. Tušil, co se děje; věděl, že mnohé oběti bývají prováděny za úsvitu, ve chvíli, kdy se první sluneční paprsek dotkne oltáře. Jestli sem domorodci přicházejí vykonat svoje rituály, ušetří mu tím alespoň čas, který by musel strávit hledáním jejich vesnice.

Hukot příboje, doléhající od mořských pláží, se zdál být mnohem silnější než obvykle. Přecházel v táhlé dunění, jako by se pobřežními skalisky hnalo splašené stádo. I země pod Conanovým nohama se náhle lehce zachvěla... Ano, gigantický vír už znovu rozvrívá uprostřed zálivu svůj žravý chřtán! Možná, že právě on je božstvem, jemuž divoši na kamenné terase přinášejí oběti!

Do hlasu zdivočelého moře se teď vmísil jiný zvuk; pravidelné temné údery, jaké vydávají dlaně bušící na napjaté blány bubnů. To Conana přinutilo k většímu chvatu. Vyběhl na okraj pralesa a zadíval

se k plošině, zdvíhající se u nohou chmurných soch nad neklidným mořem. Po jejím obvodu se krčily postavy ebenově černých mužů. Jejich těla, opásaná jen bederními rouškami ze skvrnitě jaguáří kožešiny, se narudle leskla ve světle vycházejícího slunce. Ve stále rychlejším tempu bušili do dlouhých bubnů, které přidržovali mezi koleny. Občas se z jejich zlověstného kruhu ozval divoký výkřik, podobný skřeku lovící šelmy. Na Conana, zvyklého mnohým barským rituálům, neudělal tento výjev příliš silný dojem. Vzrušen se však nadechl, když postoupil ještě blíž a spatřil oběť, položenou na krvi potřísněné desce oltáře.

Byla to mladá žena s jemnou, nazlátlou kůží, jež v tom chumlu temných postav působila jako zářivé zjevení. Divoši z ní strhali šaty a nahou ji přivázali za ruce a nohy k bronzovým kruhům na bocích oltáře. Osud dívky se zdál být spečetěn, přesto se ještě nevzdávala, zuřivě se zmítala v poutech, její nádherně klenutá ňadra se bouřlivě dmula a štíhlý pas s útlými boky, připomínající vinnou amfóru, se vzpínal v marné snaze vysmeknout se z liánových vláken, která se jí při každém pohybu bolestivě zadírala do zápěstí a kotníků. Dlouhé vlasy v barvě mahagonového dřeva jí zpola zakrývaly tvář a jako klubka hadů se kroutily po kamenné desce kolem půvabné hlavy.

Dva šamani v maskách z vydlabaných stromových pařezů, jejichž kořeny a kořínky se rozvětvovaly do podivných útvarů podobných rohům, tančili nad bezmocnou obětí zvláštní tanec: pohupovali se dlouho na jedné noze a pak s ječivým výkřikem přeskočili na druhou nohu. V rukou máchali rituálními kostěnými noži. Pohyb dvojice se v závislosti na rytmu bubnování neustále zrychloval a blížil se k neodvratnému vyvrcholení...

Conanovi připadalo, že mu ty bubny znějí v hlavě, že se sladují s tempem jeho vzrušeně bijícího srdce, a vlna zuřivosti ho zachvátila jako požár ženoucí se vyprahlou stepí. Zalitoval, že nemá po ruce svůj pádný meč; chvatně se rozhlížel po něčem, co by mohl použít k boji účinněji než pouhou dýku. Mezi naplavenými troskami při ústí potoka si povšiml hranatého trámu, vylomeného z lodního kýlu. Průměrně silný muž by měl co dělat, aby tenhle kus dřeva vůbec unesl, ale Conan ho jediným mocným záběrem

vyrvál ze sevření mokrého písku, oběma rukama pozvedl nad hlavu a s rykem podrážděné šelmy zdolal několika skoky stupně k plošině. Objevil se za zády bubnujících černochoů jako strašlivý bůh pomsty. Nestáčili ani zareagovat, když proletěl mezi nimi, roztočil mohutný trám nad hlavou a drtivým úderem rozšířil pitvornou hlavu jednoho z šamanů. Mezi rozlámanými kořeny pařezové masky vytryskla rudá krev a bělavá hmota mozku a tělo se zhroutilo pod oltář. Druhý z šamanů pronikavě zaječel a vrhl se s kostěnou dýkou na tělo přivázané dívky se zjevným úmyslem probodnout jí srdce dřív, než by mu v tom mohl ten podivný cizinec zabránit. Svištící konec trámu ho však zasáhl ve skoku a odhodil ho stranou; šaman narázil zády na jednu ze soch a pak se bezvládně sesul k jejím nohám. Masky z dutého pařezu mu spadla a odkutálela se a vychrtlá tvář starce, natřená bílou hlinkou, teď strnule zírala k nebi, kde kroužilo hejno poplašeně křičících racků.

Bubeníci se konečně vzpamatovali a sáhli po krátkých oštěpech, jejichž hroty, vybroušené z černých perlorodých lastur, byly ostré jako břitva. S válečným pokřikem zaútočili na Conana ze tří stran. Cimberanově síle však nemohli vzdorovat. Jejich bodnutí se bez účinku zarývala do břevna, které držel oběma rukama napříč před tělem, a odštípovala z něj bělavé třísky. Conan dokázal tím těžkým kusem dřeva střelhitě manipulovat a prudkými švihy odrážel i lámal ohrožující ho oštěpy. Neustále přitom postupoval kupředu; příliš pozdě si zděšení černoši uvědomili, že jsou zatlačováni k okraji obětní plošiny. Neměli už kam uskočit, těžký trám v Conanových rukou je drtil jako beranidlo. Se zoufalými výkřiky se útočníci řítily z terasy dolů, bezmocné černé figurky, máchající za letu rukama a nohama v marné snaze něčeho se zachytit. Voda vysoko vystříkovala, když do ní postupně dopadala jednotlivá těla; po chvíli bylo možno vidět, jak si s mrtvými či raněnými pohrávají vlny příboje, kutálí jimi sem a tam a postupně je strhávají do hlubiny.

Jen nemnohým se podařilo uniknout. Prchali s jekotem po stupních dolů a brzy se ztratili pod klenbou pralesa. Ozvěna ještě chvíli přinášela jejich zmatené hlasy, v nichž bylo možno rozeznat s posvátnou hrůzou opakované slovo: „Forbolg! Forbolg!“

Conan odhodil trám, vytrhl z opasku dýku a několika řezy uvolnil dívčiny ruce a nohy. Zůstala bezmocně ležet, neschopna pohybu, jen její oči na něj vytřeštěně zíraly. Bylo zřejmé, že je v šoku, že možná svalnatého obra, který se nad ní sklání, považuje za boha, jemuž měla být obětována a který si přišel pro to, co mu patří.

Barbar se pokusil o vlídný úsměv, ale možná to vypadalo jako ďábelský úšklebek, protože dívčíným tělem projel úzkostný záchvěv. Pokrčil rameny, zvedl ji do náruče a odnášel ji pryč ze zkrvaveného obětiště.

II Žraločí prsten

Srčila se v ústí jakési jeskyňky, která vznikla mezi nakupenými balvany v místech, kde nad pruh písčité pláže začínaly vystupovat skalnaté pobřežní srázy. S úzkostí i nadějí pozorovala toho mohutného muže, jehož svalnaté tělo připomínalo nádhernou bronzovou sochu nějakého legendárního bojovníka, jak tam tak stál v mělké vodě na okraji pláže, strnule, bez pohybu, bez sebemenšího náznaku života. Ruka s pozdvíženým černošským oštěpem se mu ani nezachvěla. Zdálo se, že v tom palčivém slunci zkameněl. Obdiv k jeho úžasnému sebeovládání u ní začínal převažovat nad strachem.

Vtom se Conanova ruka se zbraní prudce vymrštila, ostří se jako zářivý blesk vnořilo do vody, opět se pozdvihlo – a na něm se třepotala nabodnutá ryba. Spokojeně se usmál, otočil se a zamířil k jeskyňce.

„Konečně vydatnější jídlo,“ zamručel, usedl na kámen u vchodu a pomocí dýky rybu zručně vykuchal. Pak ji hodil na hromadu ke

třem dalším. V závětrí balvanu podpálil malou hraničku suchých větví, kterou si sem již předtím připravil. Připadal si teď nadmíru spokojený; vybavil se několika cennými předměty, které černoši zanechali na obětišti. Měl oštěp, křesadlo na rozdělání ohně a nádobu na vodu, vyrobenou z kokosového ořechu. Co víc by si mohl přát?

Conan jako každý barbar toužil po bohaté kořisti, chtěl užívat života, mít hojnost dobrého jídla a pití a spoustu těch krásných věcí, které zpříjemňují život lidem ve městech; ve skutečnosti však nic z toho nepotřeboval a dovedl být spokojený s minimem životních prostředků. Nezoufal nad tím, když upadl do bída. Pokud měl peníze, utratil je v několika dnech či týdnech a pak opět s flegmatickým klidem snášel hlad a strádání. Nikdy si nedělal starosti s tím, co bude zítra.

Osvobozenou dívku na tohle místo donesl v náručí. Nechtěl se dlouho zdržovat u obětiště, kam by se černoši mohli vrátit s posilou z vesnice, a proto nemohl čekat, až bude zachráněná schopna jít sama. Nesl ji mělkou vodou, aby vlny zahladily jeho stopy; už předem si jako vhodné útočiště vyhlédl skalnatý hřeben nad východním pobřežím.

Opékal teď ryby na prutu nad řežavějícími uhlíky a bezostyšně si prohlížel půvabnou společnici. Všimla si jeho pohledu a v bezděčném gestu se pokusila zakrýt rukama svou nahotu.

„Allasi mache appa sipa,“ promluvila tiše a nejistě.

Zpozorněl. Řeč mu byla povědomá, i když některá slova zněla podivně. Mluvila jazykem velice podobným tomu, jímž vyřvával své rozkazy pašerácký kapitán Abdulah. Zřejmě šlo o nějakou starobyrou formu hyrkánštiny.

„Můj otec se ti bohatě odmění, pokud mě k němu odvedeš,“ opakovala naléhavě. „Ale jestli mi učiníš násilí, ztrestá tě stejně, jako ztrestá ty odporné Kanažaky, kteří mě chtěli obětovat Forbolgům! Víím, že otcovi bojovníci jsou na cestě, brzy sem dorazí a pomstí mě, ať už mrtvou nebo živou!“

Díval se na ni s neproniknutelným výrazem. Modř jeho očí ji přímo mrazilo.

„Jsem ze vznešeného rodu!“ vyhrkla. „Můj otec je dědičným vládcem Tisíce ostrovů! Kdo se dotkne jeho dcery, bude trestán stonásobně! Varuji tě!“

„Myslíš, že mě tvé výhrůžky mohou poděsit?“ ušklíbl se, zvedl prut a uštípl kousek opékané ryby. Zamysleně maso žvýkal. Pak spokojeně pokývl, stáhl zbytek porce z prutu a hodil dívce. „Jez! A pozor na jazyk, je horká!“

Bezděčně rybu zachytila a přehazovala ji z ruky do ruky, protože jí páčila do prstů. „Nikdy se nestanu tvojí otrokyní!“ prohlásila vzdorovitě. „To raději zemřu!“

„Všiml jsem si, že na obětním kameni se ti moc umírat nechťelo... Neblázni, copak nerozumíš žertu! Škoda tak dobrého jídla!“ Prudce ji chytil za zápěstí ruky, když se rozmáchla, aby mu mrštila pečenou rybu do tváře. Vzápětí se jeho oči zúžily, jak se zaostřily na předmět, blýskající se na jejím prsteníku. Byl to masivní prsten se stříbřitě lesklého kovu, zdobený kolem dokola třemi řadami perel. Všiml si, že z vrchní strany je do něj vsazen velký žraločí zub.

„Proč ti tohle nevzali?“ zeptal se s úžasem. „Za takový prsten bych koupil loď i s posádkou!“

Usmála se s pocitem triumfu. „Žraločího prstenu se neodvážil dotknout ani nejvyšší šaman Kanažaků! Všichni na ostrovech totiž moc dobře vědí, že tomu, kdo není oprávněn ho nosit, přináší Žraločí prsten smrt. Neodvratnou, rychlou, strašnou smrt! Chceš ho?“

„Ne! A přestaň se chovat jako bláznivá holka nebo začnu litovat, že jsem tě odřízl z toho stolu! Potřebuji vědět, kde jsem a jak se odtud dostanu. Slibuji, že tě vrátím netknutou tvému otci, když mě nechá odvézt k pobřeží Shemu!“

Zatvářila se nechápavě: „Pobřeží Shemu? Znáš celou Říši tisíce ostrovů, ale o nějakém Shemu jsem v životě neslyšela.“

Conan se zarazil. „Že by nás proudy odnesly tak daleko? Znáš Stygii?“

Zavrtěla hlavou.

„Kush? Černá království dole na jihu?“

Ukázalo se, že dívka nemá vůbec ponětí o nějaké pevnině. Svět,

který znala, se skládal z ostrovů, několika desítek velkých a malých ostrovů, roztroušených v nevelké oblasti a na všech stranách obklopených nekonečnou plání oceánu, sahajícího od obzoru k obzoru. Za tím obzorem už podle její víry není nic, jen věčná prázdnota, konec světa, propast plná mlhy a hvězd.

Poučil ji tedy, že připlul z obrovské země za obzorem, že zabloudili v mlze a jejich loď že polapil a rozbil strašlivý vír v zátoce. Pomlčel o mnichovi a stygijské flotile.

„Jak ses mohl dostat ze Žravého chřtánu?“ vytřeštila na něj nevěřičně oči. „A jak jsi mohl projít chodbami Forbolgu?“

„Co jsou to Forbolgové? Mám dojem, že ti černí Kanažakové něco takového volali, když mě uviděli.“

„Forbolgové jsou strašní démoni. Jejich jméno pochází právě z jazyka Kanažaků a znamená Mořští d'áblové. Každý z nich má sto rukou a sto nohou. Jsou bez tvaru, ale říká se, že když chtějí, mohou na sebe vzít i lidskou podobu...“

Zůstala na Conana ztuhle zírat a v očích se jí objevilo hrůzné poznání. „Jen Forbolg se mohl vynořit ze žravého chřtánu moře!“

„Nech už těch hloupostí,“ zavrčel Conan, „jsem člověk jako ty. Z masa a kostí. Neumím žádná kouzla, spoléhám pouze na svoji sílu, rychlost a důvtip. Jen to mě zachránilo – a také trocha štěstí. Možná, že bůh Crom, jehož uctívá můj rod, je nevrlý a bez lásky, ale přesto skrytě drží ochrannou ruku nad těmi, kteří jsou odhodláni bojovat do poslední kapky krve.“

„Věřím ti,“ řekla po chvíli přemýšlení. „Můj Žraločí prsten zůstává temný, i když mi otec často připomínal, že podle staré legendy se v blízkosti Forbolga rozzáří zeleným světlem. Jsi člověk, jinak by mě můj prsten už varoval. Je jisté, že tvůj bůh je mocný a vyvedl tě ze smrtelné pasti. Ale i můj bůh mě vyslyšel; když jsem byla připoutána k obětnímu kameni, volala jsem Velkého žraločího ducha, aby mě vysvobodil. A stalo se tak – ve chvíli nejvyšší nouze přivedl tebe, abys pobil odporné Kanažaky, jejichž nečisté ruce se troufale dotýkaly princezny Okeiny!“

„Říkají ti Okea? Zvláštní jméno. Já jsem Conan, Cimmeřan. Víš, děvče, jsou mi k smíchu ti kněží boha Mithry, kteří se chlubí láskou

ke všem lidem, ale je pravda, že nesnáším, když se ubližuje bezbrannému. Jsí pod mojí ochrannou, a dokud dýchám, nikdo ti nezkriví vlas na hlavě. Ale ještě zdaleka nemáme vyhráno. Kanažakové se mohou vrátit a nejsou tak hloupí, aby po čase nenašli naši stopu. Jak ses vlastně dostala do jejich moci?“

„Kanažakové jsou jako mrchožrouti, kteří plují v bezpečné vzdálenosti za žralokem, aby se živili tím, co odpadne od jeho vznešených úst. V dobách moci a slávy je náš rod vnímal jako pouhé dotěrné komáry, po nichž jsme se občas ohnali, ale nebrali jsme je nijak vážně. Kanažakové se nás báli a museli nám sloužit. Měli jsme – a vlastně ještě máme – své zázračné vodní město Namadol, kamennou pevnost uprostřed východní zátoky, postavenou na dvanácti umělých ostrovech. Nedokázal tam vstoupit nikdo, kdo nebyl pozván, neboť v laguně žil mocný Žraločí bůh, proploval v kanálech mezi domy a střežil naši bezpečnost jako věrný pes. To město postavili krátce po Potopě světa legendární bratři Olosopa a Olosipa, kteří připluli na mohutné nevidané Lodi od východu slunce. Já jsem město předků viděla jen jednou, z dálky, moji přátelé mi je ukazovali z protilehlých kopců. Krátce po narození jsem totiž naše královské město musela opustit.

V Namadolu se dodržovala posvátná tradice jeho zakladatelů – vždycky vládli dva králové, dva bratři. Naše království se tehdy nazývalo Říše dvou králů. Ale právě v době, kdy jsem se narodila, postihlo naši zemi neštěstí. Zemětřesení rozmetalo přístavy, část ostrova se propadla do moře a na jeho místě vznikl hluboký záliv, ve kterém se dvakrát denně roztáčí příšerný, žravý vír. Tehdy se také poprvé objevili Forbolgové, temné přízraky vylézající z moře a požírající tepla, tepající lidská srdce, zažíva vyrvaná z těl nebožáků, které se jim podařilo dopadnout. Kanažakové, kteří byli nejvíce v dosahu těch potvor, se snažili nasytit a ukonejšit Mořské d'áblы tím, že jim na obětních plošinách předkládali polapené obyvatele měst. Ti se samozřejmě vzbouřili a žádali po králích nastolení pořádku.

Otcův bratr přivedl jakéhosi čaroděje, který tvrdil, že dokáže Forbolgy zkrotit a dokonce i utišit zhoubný mořský vír; jako odměnu požadoval třetinu královského perlového pokladu, nejlepší palác

v Namadolu – a mne, tehdy pár měsíců starou, za budoucí manželku. Chtěl, aby mě matka ihned předala do jeho rukou, protože si mě chce sám vychovat podle svých představ. Moji rodiče tak nehorázný požadavek odmítli. Navíc se jim ten muž vůbec nelíbil; vyzařovala z něj nějaká temná síla a i v jeho vzhledu bylo něco podivného. Například nikdy neukázal svou tvář a hovořil jen prostřednictvím pobočníků, jimž dával pokyny záhadnými gesty.

Otcův bratr zuřil. Veřejně prohlásil, že moji rodiče dávají přednost osobnímu štěstí před záchranou říše. Rozvášnění obyvatelé zaútočili na pevnost Namadol a žádali otcovu hlavu. Naši věrní služebníci nás bránili. Nastala strašná řež. Ještě dnes mám ve vzpomínkách jakési obrazy, připomínající hrůzný mlhavý sen, v němž šlehají plameny, zdi a můstky se bortí a křičící lidé padají do kanálů, kde je na kusy trhají žraloci, rozvášnění pachem krve...

Později mi to přátelé vyprávěli. Otcových přívrženců bylo tehdy málo, bránili se na jediném ostrůvku, obklopeném ze všech stran stovkami nepřátel. Nikdo neví, co se v posledních vteřinách v hořící pevnosti odehrávalo. Do rána bylo po všem. Otcův bratr byl prohlášen jediným králem Říše tisíce ostrovů. Z okolních kopců bylo vidět jen kouř, stoupající nad městem Namadolem.

A téhož rána spatřili rybáři, lovíci u odlehlého cípu ostrova, podivnou věc. Na vlnách se pohupoval proutěný koš a kolem něj kroužilo několik žraloků, strkali do něj hlavami, jako by se pokoušeli dostat k něčemu, co je uvnitř, ale netroufali si přímo zaútočit. Rybáři žraloky zahnali harpunami, koš vylovili, otevřeli – a uvnitř našli nemluvně, několikaměsíční děvčátko, zabalené v pokrývkách, na nichž mělo připevněný Žraločí prsten. Podle něj poznali, že je to namadolská princezna...

Naštěstí tito rybáři patřili k otcovým přívržencům. Ukrývali mě na různých ostrovech, a tak jsem v tajnosti vyrůstala, aniž nový vládce tušil, že jsem přežila.“

„A jak se podařilo uniknout tvému otci?“

„Neunikl. Bránil svůj palác do poslední chvíle. Zahynul spolu s matkou a všemi věrnými...“

Conan se ušklíbl. „Napřed se odvoláváš na svého otce, strašiš

mě s ním, slibuješ mi jeho odměnu – a nakonec z tebe vyleze, že žádný otec neexistuje! Jsi pěkná podvodnice!“

„Nezlob se... Potřebovala jsem se odvolávat na někoho mocného. Ostatně, zase tak moc jsem ti nelhala. Jednoho z těch, kdo mě vychovali, skutečně oslovuji otče. A navíc... víš, těžko se to popisuje, ale mívám takový zvláštní pocit, že otec je pořád někde nablízku, že mě skrytě střeží a udělí mi rady. Snad je možné zůstat v důvěrném spojení s duší zemřelého, která odmítla odejít do podmoří, která se neukryla v mušli na dně oceánu a neproměnila v zářivou slzu perly.

A vojsko, kterým jsem ti hrozila, není také žádný výmysl. Já a moji přátelé jsme během let potají shromáždili velkou armádu, v níž jsou muži ze všech ostrovů říše. Už před měsícem jsme se vyloдили na jižní straně tohoto ostrova. Dobyli jsme několik městeček a uzavíráme kruh kolem Namadolu. Zdá se, že převaha začíná být na naší straně. Lidé pochopili, že otcův bratr je oklamal. Jakmile zvítězil, nastolil krutou tyranii: vydíral je vysokými daněmi, odváděl jejich děti do otroctví v Namadolu, přestal se starat o bezpečnost pobřeží a nechal Kanažakům volnou ruku, takže ti bez obav podnikají ze svých pralesů loupežné nájezdy na městečka. Otcův bratr ovšem před nedávnem také zemřel. v Namadolu teď vládne jeho syn Kadefe, sadistický zhýralec, který si prý jako obzvláštní pochoutku nechává předkládat pečínku z lidského masa. Je strašné, jak hluboko kleslo naše slavné město!

Proto většina obyvatel ostrova mne vítá jako osvoboditelku a naše armáda den ze dne roste příchodem nových dobrovolníků. Myslím, že konečné vítězství je otázkou pouhých dnů...“

„Bylo by,“ zchladil Conan její nadšení, „kdyby se princezna, symbol všeho jejich snažení, neocitla z ničeho nic na obětním oltáři Kanažaků! Dovedu si představit, že tě teď všude hledají, začínají propadat malomyslnosti, kázeň se ztrácí a obránci Namadolu získávají čas, aby se na vás mohli pořádně připravit!“

Zhluboka povzddechla: „Ano, to byla opravdu nešťastná záležitost. Nechápu, jak se to mohlo stát. Právě včera za úsvitu jsem šla s několika svými ochránci do městečka, kde je naše předsunuté stanoviště. Je to v oblasti, kterou máme naprosto pod kontrolou.

Najednou padla hustá mlha, jaká se v tomto ročním období vyskytuje velice vzácně...“

„U Croma,“ zavrčel Conan. „zase ta mlha!“

„Zabloudili jsme, pak jsme konečně našli jakousi stezku, ale když jsme po ní chvíli šli, zjistili jsme, že nevede k městečku, ale stoupá někam do kopců, mezi balvany a stále hustší keře. Objevil se okraj pralesa... Zpátky! vykřikl kdosi z mého doprovodu, ale už bylo pozdě; jako děsivé přízraky se zjevili Kanažakové s válečně nabílenými tvářemi, zasvištěly vržené oštěpy a moji ochránci padli mrtví. Pokusila jsem se uprchnout, ale uvízla jsem v nějakém trní a nemohla jsem dál. A všechno, co následovalo, mi připadá jako hrůzný sen...“

„Už dost povídání,“ přerušil ji Conan s pohledem upřeným ke stoupajícímu slunci. „Čas běží. Dozvěděl jsem se, kdo jsi a odkud jsi přišla – a to mi zatím stačí k tomu, abych se vyhnul nějakým nepříjemným překvapením. Dojez tu rybu, budeš potřebovat hodně síly na cestu. A promysli si, kudy půjdeme.“

Zanechal ji v jeskyňce a seběhl k nedalekému prameni, aby do kalebas z vydlabaných ořechů nabral vodu.

Džungle žila svým divokým, nespoutaným způsobem. Vlhké, zelené prítmy znělo bezpočtem skřeků, bzukotu, vrzání, bučení a kvákání. Větve se každou chvíli prudce rozkývaly za nějakým prchajícím tvorem, spousta komárů a drobných mušek vířila v paprscích, které místy pronikaly hustou klenbou a jako zářivé šipky dopadaly až k bahnitému humusu dole, aby na zlomek okamžiku ozářily voskově bledé kvítky, plodnice zrudných hub a hemžení červů a stonožek mezi kostlivě vystouplými kořeny stromů.

Po zvážení všech pro a proti se princezna s Conanem rozhodli pro toto namáhavé putování pralesem. Přejdou tak napříč dlouhý mys, jehož obcházení podél pobřeží by zabralo celý den. A navíc je pevnůstka na špičce tohoto mysu dosud v rukou namadolské

královské posádky. Zkratka pralesem jim mohla dát i větší šanci k úniku před případnými černošskými pronásledovateli, kteří je budou spíše hledat na pobřeží, protože je nenapadne, že by někdo mohl být tak šílený a pustit se do džungle. Když všechno dobře půjde, mohli by se do večera dostat k městu Tawanu na jižním pobřeží, které je již dva týdny ovládáno princezninými vojáky. Princezna Okea prohlásila, že její lidé mají jen jednoduché, nízké čluny, vhodné pouze k plavbám z ostrova na ostrov, ale z vděčnosti za to, co pro ni cizinec z Cimmeric udělal, jim poručí, aby postavili velkou loď podle barbarových představ, a nechá ho, aby si z nich sám vybral a vycvičil posádku, která by se s ním vydala na odvážnou plavbu k daleké a pro poddané Říše tisíce ostrovů bájně pevnině. To Conana zcela uspokojilo.

Kráčel teď vpředu a oštěpem pomalu rozhrnoval husté závěsy obrovských vykrajovaných listů. Opatrnost byla na místě: v jednu chvíli vyklouzl z úžlabí listu tenký zelený had a jenom díky své pohotovosti ho Conan ještě ve vzduchu odrazil ratištěm oštěpu stranou, a to tak razantně, že plaz dopadl na zem s přeraženou páteří. Křečovitě se zmítal a v agónii zatínal ostré jehličky zubů do okolních větví.

Princezna jen zhluboka vydechla: „Ani nevíš, Conane, jaké jsi měl štěstí! Ten had je jedovatý, říkáme mu Zelená smrt!“

Barbar se pousmál: „To není štěstí. Prostě jsem ve stěhu a počítám se vším, co by se mohlo objevit. Ale přiznám se, že už bych měl rád tuhle hnusnou mokřinu za sebou.“

Kráčeli dál v úmorném dusnu. Okea si hned na okraji džungle vyrobila primitivní pláštěnku z listů svázaných tenkými stvoly popínavých rostlin, aby měla alespoň nějakou ochranu proti trnům a dotěrnému hmyzu, Conan však kráčel jen v krátkých námořnických spodkách, do pŕl těla nahý, tak, jak byl vyvržen z lodi. Princeznu napadlo, že jeho opálená, zjizvená kůže se podobá pancíři, jímž jen tak něco nepronikne. Se zalíbením hleděla na hru pracujících svalů na širokých barbarových zádech, která se před ní pohupovala v rytmu chůze. Z toho mohutného muže vyzářoval pocit jistoty, jakou dosud ve svém nedlouhém životě nepoznala. Začala si pohrávat

s myšlenkou, že by ho měla pod jakoukoliv záminkou zdržet, aby jí pomohl dobýt Namadol. A možná, že by si během času svůj úmysl odplout rozmyslel. Je tu ještě tolik úkolů pro statečného muže! Zkrotit Kanažaky, vybudovat účinnou hráz proti útokům Forbolgů na pobřeží... A také... (ještě štěstí, že byla za jeho zády, protože tváře jí zrudly studem nad troufalostí vlastních úvah)... také je tu povinnost zajistit pokračování dynastie, úkol zplodit potomka s mužem, který by toho byl hoden a jehož vlastnosti by se kladně projevíly v dalších generacích... Barbar z bájně pevniny by se jako král skvěle vyjímal po jejím boku na namadolském trůně!

Málem vyjekla, když se najednou prudce otočil a chytil ji za zápěstí. Četl jí snad myšlenky? Ne, šlo o něco zcela jiného. Připadalo jí, jako by se proměnil v jediné naslouchající ucho, v dokonalý symbol soustředěné pozornosti.

„Někdo nás sleduje,“ zašeptal.

Svým instinktem přírodního člověka Conan cítil, že okolní džungle se plní skrytým pohybem, že spleť rostlin se k nim z různých stran tiše prodírá spousta velkých těl. Pokud jsou to Kanažakové, musí být opravdu skvělymi stopaři! Vždyť Conan se snažil využít všech svých zkušeností horala a zloděje, aby zamaskoval a zmátl stopu!

Přehodil oštěp do levičky a pravou rukou vytáhl dýku. Kývnutím naznačil princezně, aby ulehla za nedaleký kmen vyvráceného stromu, který už byl natolik obrostlý mechem a mladými semenáčky, že téměř splýval s okolím. Pak sám pokračoval v cestě a brzy zmizel za zelenou oponou pralesa.

Netrvalo dlouho a na pěšince, kterou Conan prošlapal v hustém porostu, se ve skvrnách dopadajícího světla mihla dvě tmavohnědá těla. Okea strnula: Kanažakové! Dva bojovníci s tvářemi pokrytými složitými ornamenty válečného malování! V paprsku slunce se zableskly hroty jejich oštěpů. Prošli kolem vývratu, za nímž se skrývala, a ztratili se ve směru, kudy odešel Conan. Bylo jí jasné, že barbar chystá na pronásledovatele nějakou léčku...

Najednou na Okeu dolehla podivná úzkost. Je to jen klam, nebo se obvyklé přítmi pralesa ještě víc prohloubilo? Ano, šero skutečně

houstne; už přestávala rozeznávat jednotlivé listy na protějším stromě. Zakryl snad slunce mrak? Všimla si, že umlkly i obvyklé zvuky pralesních tvorů, jako by všichni ztuhli ve svých skrýších v očekávání nebezpečného dravce. Pak vpravo od ní něco lehce zašustilo a vzduch se rázem prudce ochladil. Najednou dostala strach, hrozný strach z neznáma. Všechno jí přímo ponoukalo, aby vyskočila a s vyděšeným křikem utíkala za Conanem, přitiskla se k němu, hledala dotek bezpečí v téhle strašné nejistotě nepřátelské džungle. Jenže všechny svaly v těle jako by jí v té chvíli ochrnuly. Neměla už ani sílu se dál dívat; zmocnil se jí pocit, že by lesk jejich očí mohl přivábit jakousi hrůznou nelidskou bytost, která se plíží ve stopě Kanažáků, že by ji její zrak přitáhl stejně, jako plamen lampy přivábí z nočních temnot mýru... Přitiskla obličej do vlhké prstí, zaryla prsty křečovitě do hlíny a zadržela úzkostně dech. Slyšela, jak se k ní plíživé kroky pomalu přibližují. Cosi děsivého se zastavilo jen kousek od ní; ucítila ostrý pach rybiny a hnijících chaluh. Jako by je moře pronásledovalo až sem, do nitra ostrova! Neodvažovala se ani pohnout, připadalo jí, že neznámá bytost vytušila její přítomnost. Po době, která jí připadala přímo nekonečná, se to konečně pohnulo. Kroky se vzdalovaly, ale teprve, když úplně zanikly v dálce, se odvážila vydechnout a opatrně zvednout hlavu...

Vyjekla, když se nějaká ruka dotkla jejího ramene.

„Tíše!“ sykl Conan, který se vynořil neslyšně z houštin za jejími zády. „Les je plný těch kanažackých psů! Dva z nich už moje dýka poslala k duchům předků! Těla jsem sice zakryl větvemi, ale nebude dlouho trvat, než je ti ostatní objeví. Musíme dobře využít krátkého času, který jsme tím získali.“

Než se stačila vzpamatovat, chytil ji do náruče, prodral se s ní houštinou, pak uslyšela šplouchání vody. Barbar seskočil se svým půvabným břemenem do rokle potoka a brodil se proti proudu. Dostal se až do míst, kde bystrina v četných kaskádách a vodopádčích překonávala práh z nakupených balvanů. Tady vylezl po kamenech na protější břeh a bedlivě dbal, aby se jeho sandály dotýkaly jen tvrdé horniny, na níž nezanechají žádný otisk. Mokrě skvrny se v dusném vzduchu brzy odpaří.

Nakupená suť se vršila na boku oblého pahorku, možná první předzvěsti vrchoviny, která se prý táhne na jižní straně mysu. Vrchol kopce vystupoval až nad pásmo stromů a byl porostlý pouze nízkými keři a kapradinami. Conan uložil princeznu pod jakýsi přístřešek, tvořený převislým balvanem těsně pod vrcholem, a zadíval se směrem, odkud přišli. Řídce porostlý svah se táhl až k potoku a bylo jasné, že tudy nikdo nemůže projít, aniž by unikl Cimmeranově pozornosti. Místo mu připadalo dobré jako dočasný úkryt a pozorovatelná; možná by se tu dokázal i ubránit přesile, kdyby ho přece jen objevili. Pochyboval však o tom, že by některý z Kanažaků byl schopen sledovat jejich stopu poslední čtyři míle, které urazili v podstatě po holém kamení.

„Odřízli nám cestu k jižnímu pobřeží. Co teď budeme dělat?“ ozvala se Okea.

„Trochu si odpočineme,“ ušklíbl se Conan. Usedl a pohodlně se opřel zády o balvan. Podal jí nádobu s vodou a z tagových listů vybalil zbytek pečených ryb. Žvýkal a tvářil se spokojeně. „Vyrobil jsem pro ně falešnou stopu, náznak cesty, vedoucí přímo k jihu. Už si asi domysleli, že směřujeme do města Tawanu, a tak nebudou pochybovat o věrohodnosti téhle trasy. Myslím, že se nás pokusí předstihnout, nadběhnout nám a někde vpředu si na nás počkat. Než přijdou na svůj omyl a začnou hledat místo, kde se od původní stopy oddělila ta falešná, budeme už daleko. My totiž vyrazíme směrem na západ, pak se stočíme k jihu a podél pobřeží se budeme vracet k východu. Obejdeme je velkým obloukem. Napřed se ale musím přesvědčit, že na můj trik opravdu naletěli. Tady odtud by je mělo být vidět, až půjdou tamhle přes ten močál, zarostlý jen rákosím.“

Princezně připadalo, že čas se nekonečně vleče. Někde v trsech kapradí na svahu neúnavně vrzala cikáda, ten jednotvárný zvuk jí uspával...

Najednou sebou trhla. Opět se jí vrátil neodbytný pocit, že pralesem se blíží něco mocného a zlověstného. Chvatně se rozhlédla: zjistila, že odpoledne se již přehouplo k večeru a slunce zakryla monumentální stěna mračných hradů. Zaznívalo pobroukávání vzdálené bouře.

Barbar, sedící stále na stejném místě, se rýsoval jako temná silueta proti světlému nebi; svou nehybností jí připomínal jeden z těch balvanů, vršících se všude kolem.

„Cítíš to také?“ špitla. „Něco tu obchází. Ale Forbolgové to nejsou, můj prsten zůstává temný...“

Zakryl jí dlaní ústa a v jeho očích bylo důrazné varování. Jinak se ani nepohnul. Zůstával příkrčený na hranici světla a tmy; dýka v jeho pěstí připomínala v sinavém předbourném světle malý stříbrný plamen. Ucítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku, připadalo mu, jako by se ho dotýkala neviditelná, mrtvolně studená ruka. Znal ten zvláštní stav, už několikrát se s ním během svého života setkal, a proto věděl, že takto se ohlašuje příliv síly z dávných pravěkých dob, z brány času, která se otvírá jen výjimečně pod dotekem mocné magie...

Jako švihnutí biče prořízl temná mračna oslnivý modravý svit blesku, následovaný praskavým zaduněním. Vzápětí se s plnou silou spustila prudká tropická bouře, vodní příval se s hukotem zřítíl z nebe a proměnil pahorek i jeho okolí v jediné kalné klokotající řečiště.

Ve svitu dalšího blesku se objevil podivný stín, temná silueta něčeho většího než vzrostlý muž, která vlnovitým pohybem klouzala po svahu dolů k potoku a v nepatrné vzdálenosti – alespoň to tak vypadalo – míjela jejich úkryt. Blesk pohasl a vše se opět ponořilo do matoucího šera, ale Conan si byl jist, že nešlo o žádný klam, že skutečně spatřil jakousi bytost, snad hada, či spíše velkou rybu, která jako by plavala v hustých provazcích deště, ve vodní cloně, spojující v té chvíli nebe se zemí.

„Co to bylo?“ vydechla Okea a prudce se přitiskla k barbarovu mohutnému rameni, „mám strach, Conane... mám strach, že to hledá právě mě...“

„Klid, děvče,“ zamručel Cimmeřan, i když sám měl v té chvíli ke klidu daleko, „přece jsi viděla, že nás to minulo a šlo to jinam! Ať už je to nějaká ďábelská příšera, zjevení, nebo jenom obyčejný had, kterého voda vyhnala z díry, zdá se, že v naší hře to nehraje. Přesto už radši půjdeme.“

Představa, že by měla opustit útulnou skrýš a vrhnout se pod ledový vodopád, padající z oblak, se jí příliš nezamlouvala. A navíc se jí nechtělo do podezřelého šera, kde jistě dosud bloudí tajemná stínová bytost. To jí připadalo mnohem nebezpečnější a zlověstnější než obětní stůl Kanažaků.

„Nepočkáme, než přestane pršet?“ zeptala se.

„Dešť je náš spojenec. Takovýhle přívál spláchne každou stopu, můžeme jít rychleji a bez oklik.“

Sevřel její zápěstí a doslova ji vyvlekl ven do bouře. Klopýtala za ním, smekala se po mokřích kamenech a klouzala v bahnitém jílu, a kdyby ji tak pevně nepřidržel, jistě by mnohokrát upadla. Conan mhouřil oči proti větru, který je bičoval provazci líjáku, a snažil se vyhledávat nejschůdnější cestu. Vyhýbal se neprostupným houštinám a zrádným bahniskům, kde během bouře vznikala kalná jezírka, ale přitom se snažil dodržet plánovanou trasu: napřed na západ a pak se stáčet k jihu... Dokázal jakýmsi sedmým smyslem uhodnout správný směr, i když všechny orientační body v okolí zmizely. Tahle schopnost, typická pro lidi vyrostlé v divočině, mu již mnohokrát zachránila život.

Samozřejmě, že nepouštěl ze zřetele podivnou bytost, pohybující se někde nablízku, ale v současné chvíli ho zneklidňovala jiná věc: připadalo mu divné, že Kanažakové neprošli přes mýtinu, kde jim nastražil falešnou stopu. Prohlédli snad jeho léčku? Jsou chytřejší, než předpokládal? I to byl jeden z důvodů, proč spěchal, aby měl tyhle nepřehledné lesy co nejdřív za sebou.

Najednou se zastavil tak prudce, jako by vrostl do země. Nic netušící Okea narazila do jeho zad a překvapeně vyjekla.

„Co je?“

Místo odpovědi ukázal rukou k okraji rokle, kterou měli projít. Rostla tam skupina starých fikovníků, jejichž rozložité listy se

zmítaly pod údery deště. Nic zvláštního neviděla, ale barbar začal couvat a tlačil ji za sebou zpátky.

„Tak co je?“

„Pssst! Jsou tam Kanažakové. Číhají.“

Zaplavila ji vlna beznaděje. Ačkoliv věřila barbarově síle a zálesáckým zkušenostem, připadalo jí, že před těmi chytrými černými ďábly není úniku.

„Počkej tady,“ špitl. „Obejdu je z boku. Až uslyšíš skřek mořského orla, vyjdi pomalu směrem k rokli. Upoutáš jejich pozornost a já na ně udeřím.“

Křečovitě sevřela jeho ruku. „Nenechávej mě samotnou! Číhá tu ještě něco jiného... Čeká to, až nebudeš nablízku... Vím to, cítím to...“

Cimmeřan rozpačitě přešlápl. Uznával, že dívka může mít pravdu. I jeho neopouštěl podivný pocit neznámého ohrožení, i když teď byl mnohem slabší než prve na pahorku. Nakonec však usoudil, že musí riskovat; Kanažakové mu připadali pro tuto chvíli jako mnohem reálnější a bližší nebezpečí.

Povzbudivě ji pleskl po rameni. „Nic se nestane, věř mi. Nezůstaneš dlouho sama. Pamatuj si, skřek mořského orla, to je znamení!“ A zmizel v houštině vlevo od stezky.

Stála v úkrytu pod stromy a chvěla se zimou. Větve ji už nechránily před deštěm, ba právě naopak, z úžlabí listů na ni stékaly přímo vodopády. Úzkostlivě se rozhlížela, připadalo jí, že každý stín má podobu zlověstné bytosti, že každé prasknutí v křovinách je zvukem plíživých kroků...

Polekaně sebou trhla, když se vlhkým šerem džungle rozlehl ostrý skřek dravce; teprve pak si s úlevou uvědomila, že je to smlouvené znamení, a chvatně vykročila ke skupině fikovníků. Jak se přibližovala, očekávala, že každým okamžikem musí propuknout divoká vřava boje – bylo však ticho. Nic se nedělo. Stromy se již tyčily téměř před ní, v mezerách mezi listím rozeznávala jejich černé, uzlovité kmeny, lesknoucí se stékající vodou. V tu chvíli se z jejich stínu vynořila mohutná postava...

„Conane!“ vzlykla a vrhla se mu na hrud'

Chlácholivě ji sevřel, ale nevnímal vzrušující dotek pružného dívčího těla. Jeho mysl teď zaměstnávalo něco jiného.

„Jsem ráda, že tu Kanažakové nebyli...“

„Byli tu,“ přerušil ji Conan chmurně, „a ještě tady jsou. Podívej!“

Na břehu mělké tůňky, v níž proměnil příval dno rokliny, leželo několik lidských těl, naházených různě přes sebe na jedinou hromadu jako rozbité hadrové loutky. Déšť bičoval jejich černé tváře, rozmýval bílou hlinku válečného zdobení, zatékal do očí, vytrěštěných v grimase hrůzy, vyplavoval krev, prýšticí z mnoha strašlivých ran, jimiž byla těla poseta. Vypadalo to, jako by tu řádl nějaký šlený řezník, který těm mužům odsekal ruce, nohy, vyškubal celé kusy masa z jejich boků a zad, rozerval jim břicha a roztahal kolem vnitřnosti. Z toho pohledu se princezně udělalo zle.

„Takováhle zranění neudělá ostří zbraně,“ řekl Conan. „Spíš mi připadá, že Kanažaky stříhaly nějaké zubaté nůžky... Snad je to dílo obrovské šelmy se zuby ostrými jako břitvy. Ale neznám takovou... Víš, viděl jsem rány způsobené lvem, leopardem, medvědem, a dokonce krokodýlem – ale s tímhle se to nedá srovnat...“

„Žralok,“ hlesla Okea tiše.

„Cože?“

„Ty muže roztrhal žralok.“

„Blázníš? Žralok uprostřed pralesa? Žralok, který chodí po souši?“

„Podle naší staré legendy vychází každých patnáct let Velký žraločí duch ze svého chrámu v Namadolu a putuje ostrovem, aby si našel nevěstu mezi dcerami lidí. Dříve mu prý obětovali nejmladší královskou dceru, házeli mu ji do jezírka uprostřed chrámu a tím zajistili, aby nešířil hrůzu mezi poddanými Říše tisíce ostrovů. Jenže teď už jistě dlouho neměl ženu... Conane, on mě hledal! Ten stín... Jde za mnou! Pluje deštěm, déšť mu umožňuje opustit rodný živel. Je tu, dívá se z houštin, obchází kolem... Na těch ubožácích si vybil svou zuřivost. Zabije i tebe!“

„Jen klid. Kdyby chtěl, mohl už dávno zaútočit. Třeba mu v tom něco brání. Pojďme, ať jsme v té vaší pevnosti co nejdřív.“

Vykročil se zbraní připravenou a princezna ho nejspíše následovala.

Conan stál mezi krajními stromy a pátravě si prohlížel strmý, holý a skalnatý hřeben, který jim tak nečekaně překřížil cestu. Pro cimmerijského horala nebylo žádným problémem nahoru vyšplhat, ale jak se tam asi dostávají obyvatelé malé dřevěné chýše, stojící na nejvyšším vrcholu útesu? Možná mají přístup z protilehlé strany. Všiml si, že princezna Okea toužebně pozoruje zář ohně, prosvitající ven okny té osamělé chaty. Ostatně ani on by nepohrdl možností strávit noc v suchu a teple. Otázkou však je, kdo tady takhle o samotě, vystaven útokům Kanažaků, Forbolgů, Žraločích duchů a kdo ví jakých ještě potvor, vůbec může bydlet? A zatímco zvažoval všechna pro a proti, obdélníčky žlutého světla planuly a rozplývaly se v mlze, stoupající v dusném vzduchu z promáčených skalních lavic a z mechovými polštáři porostlých srázů, jako by to byly neklidné těkavé bludičky, vábící poutníka na cestu spásy – nebo také zkázy.

Nakonec usoudil, že proti případným útokům bude snadnější hájit vyvýšené stanoviště, a pustil se po skalních stupních vzhůru. Šplhal po římsách s opičí obratností a na nebezpečných místech Okeu přenašel, přidržoval ji kolem pasu mohutnou silou jediné paže, zatímco prsty druhé ruky zatínal jak ocelové svorníky do nepatrných puklin.

Zadýchání stanuli před chýší a Conan se právě chystal zabušit jíl-cem díky na rám dveří, když ty se náhle otevřely dokořán a ve světle, linoucím se zevnitř, se tyčila postava mohutného muže. Byl ještě o hlavu vyšší než Conan; možná štíhlejší a ne tak robustní, ačkoliv pod pláštěm z jakýchsi zelenavých vláken bylo možno zahlédnout jeho snědé tělo, na němž se nadouvaly tuhé svaly, prozrazující velkou mrštnost a sílu. Ostré rysy mužovy tváře měly v sobě něco dravčího, nezvykle velké zelené oči se na ně upíraly bez jediného mrknutí. Conan ustoupil o krok a pevněji sevřel dýku.

„Chceme tě poprosit o nocleh, pane,“ ozvala se chvatně Okea, „zbloudili jsme v džungli a ani nevíme, ve které části ostrova se právě nalézáme.“

Mužovy úzké rty zvlnil náznak úsměvu. „Vidím tvůj prsten, ó Vznešená, mocný prsten Žraločího boha, talisman namadolských králů.“ Sklonil hlavu na znamení úcty, poodstoupil od dveří a gestem jim ukázal dovnitř. Na zápěstí mu přitom zachřestily náramky z mušlí. „Bud'te v mém domě jako ve svém vlastním,“ pronesl starodávnou obřadní formuli.

Conan rychle přešel pohledem po chudém zařízení místnosti. Všiml si jednoduchého, mořskou trávou vystlaného lůžka, ohniště s kouřovodem omazaným jilem, několika hrnců na políčkách, harpun a háčků rozvěšených po stěnách, síť napnuté mezi trámy stropu. Tak tedy rybář, pomyslel si, to znamená, že moře už musí být blízko. Vrátil se pohledem k obyvateli chýše, který mezitím přistoupil k ohništi a pomocí nože stahoval z rozně na mísu vůně vonící opečené ryby.

„Snad ti, Vznešená, přijde vhod moje skromné jídlo.“

Princezna s díky natáhla ruku po rybě, ale vtom ji Conan prudce chytil za zápěstí. „Počkej! Napřed on. Ať před námi ochutná!“

Rybář pokrčil rameny, ulomil prsty pořádný kus masa a vsunul ho do úst. Žvýkal dlouho, bez zájmu, jako by mu to ani nechutnalo. „Spokojen?“ ušklíbl se, když konečně polkl.

„V pořádku,“ zahučel Conan a bez rozpaků také hrábl do mísy.

„Proč žiješ sám?“ zeptal se pak plnými ústy. „Divím se, že tě Kanažakové už dávno neobtěžovali v zátocě Forbolgů!“

„Chápu, že mi nedůvěřujete,“ řekl rybář, „a musím vám proto prozradit své tajemství. Vznešená princezna už jistě slyšela o žraločím prokletí.“

Dívčina ruka, nesoucí sousto k ústům, ztuhla na půli cesty. Vytřeštila na rybáře zděšeně oči. „Ty jsi...“

„Ano,“ pousmál se muž trpce. „Vyděděnec, vyhnaný ze společenství lidí.“ Uchopil okraj pláště, vyhrnul ho a odhalil svá záda. V blikavé záři ohně spatřili příšernou jizvu, která začínala vpravo mezi pasem a lopatkou, táhla se obloukem nahoru až ke

krku, kde se ostře stáčela a po druhé straně zad klesala opět dolů pod levou lopatku. Podivuhodná pravidelnost té rudě vykreslené poloviční elipsy Conanovi něco připomínala. Kůže se zdála být v místě dávného zranění špatně zhojená, plná hrbolků a hlubokých prohlubní, jako by se rána měla každou chvíli znovu otevřít, rozchlípnout se do podoby obludné tlamy...

Muž spustil pláštěnku a zasmušile pokýval. „Otisk žraločích zubů. Jako dítě jsem spadl ze člunu do moře, přímo mezi žraloky. Jeden z nich mě sevřel v čelistech – ale nepřekousl mě. Náhoda? Či tajemné znamení osudu? Nevím, nepamatuji se na to. Ale podle tradic zdejších domorodců si mě žraloci označili jako svého vyvoleného služebníka. Při lovu bych prý ostatním rybářům přinášel smůlu, vábil bych žraloky k jejich člunům. Proto mě vyhnali ze vsi. Už mnoho let žiju tady. Jmenuji se Neneve, to znamená Zapomenutý. Jsem sám; povídám si jen s mořem, které nikdy nemlčí.“

Princezna na něj hleděla s hlubokou účastí. „Je mi tě líto. Až se vrátím do města Namadolu a ujmu se vlády, vzpomenu si na tebe. Chtěl bys být mezi kněžimi Žraločí svatyně?“

Neneve se hluboce uklonil, uchopil princeznu ruku do obou dlaní a oddaně políbil mocný prsten. „Děkuji, Vznešená. Dobrotou srdce mi připomínáš svoji matku.“

„Znával jsi ji?“

„Ano. Byla to vzácná žena... Ale můj úděl má i své výhody,“ dodal rychle, jako by se snažil zmínku o bývalé královně zamluvit, „černí Kanažakové si netroufnou dál než na úpatí kopce pod chatrčí. I oni se obávají, že jsem žraločí čaroděj a že bych na ně mohl seslat kletbu.“

Conan mezitím popošel k oknu, zamračeně se díval ven a snažil se odhadnout, kudy sem vede nějaká schůdná stezka. Žádnou nemohl objevit. V mezerách mezi trhajícími se mračny už sice zablikalo několik hvězd, ale tam dole džungle pořád splývala v jedinou černou masu, odkud občas zazněl skřek nějakého zvířete, naléhavý a zlověstný. Z druhé strany útesu šumělo moře; slyšel, jak vlny narážejí na skálu, a občas zahlédl jiskřivou šmouhu pěny, rozplývající se na hladině nekonečné temnoty. „Už dávno mohl

zaútočit,“ mumlal si barbar sám pro sebe. „Co mu v tom brání? Prsten? Žraločí prsten?“

„Jak daleko je do Tawanu?“ zeptala se Okea.

„Směřuješ, Vznešená, do Tawanu?“ podivil se rybář. „Je pouhé tři míle východně odtud. Ano, drží ho dosud tvoji vojáci, ale obávám se, že brzy budou v úzkých. Víš proč? V posledních dnech pozorují ryby, jak se houfují u západních korálových útesů. To je neklamně znamením, že co nevidět dojde na východě k dalším Velkým propadům. Ryby totiž cítí skryté otřesy v hlubinách moře. Proto tě varuji: opusť se svými lidmi co nejdříve tohle nebezpečné pobřeží!“

„Mám snad kus země, při jehož dobývání vykrvácelo mnoho mých věrných, opět přenechat Kadefovým hrdlořezům? Mám část ostrova postoupit tyranovi, který se protiprávně prohlašuje za pána Namadolu? Jenom kvůli nějakým obavám ze zemětřesení?“ Představa, že celé úsilí jejího dosavadního života by mělo přijít nazmar, jí naplňovala hořkostí. Ale také vzdorem; hrdá královská krev se v ní hlásila o svá práva.

Zarazila se však nad podivnou Nenevovou odpovědí: „Nikdo se nestane pánem Namadolu, dokud se nenaučí oživovat kameny!“

To připomínalo nějaké proctví. Překvapeně se na rybáře podívala, neboť jeho hlas zazněl zvláště, s ponurým chladem, ze kterého se jí zmocňovala úzkost. Současně celá místnost potemněla; byla to náhoda, že oheň právě dohořel?

„Nerozumím ti,“ hlesla.

„Někdy je lépe načas ustoupit, aby ses mohla dostat kupředu,“ dodal jakoby na vysvětlenou, ale připadalo jí, že to rozhodně nevystihuje význam předchozího výroku, že to řekl jen proto, aby se zbavil jejich dotěrných otázek. Najednou se jí mihla vzpomínka na slova adoptivního otce, také rybáře: – Proctví nejsou k tomu, aby se předem vysvětlovala. Jejich smysl pochopíš sama, až přijde ta správná chvíle –.

„Budeš potřebovat hodně sil, Vznešená,“ pokračoval Neneve. „Vyspi se dobře.“ Ukázal jí na své lůžko a sám si rozvinul rohož u doutnajícího krbu. Řežavějící uhlíky ho ozařovaly zlověstným krvavým svitem.

Princezna ulehla a přitáhla si pokrývku až k bradě. „Jsi si tak jistý, že sem nic nevstoupí? Obávám se, že džunglí pluje Velký žraločí duch. Cítím, že mě hledá. Viděli jsme jeho oběti; roztrhal deset Kanažaků!“

„Už neprší,“ pousmál se Neneve svým zvláštním způsobem, „a kromě toho je snatek Žraločího ducha s lidskou dcerou jen stará legenda. Slyšel jsem, že na nějakém skrytém místě žije sekta jeho uctívачů, která vraždí lidi pomocí odřezaných čelistí uhynulých žraloků. Ale ani ti se sem nedostanou. Všechny zlé sny zůstávají za prahem tohoto domu! Přeji ti dobrou noc, Vznešená!“

Conan usedl naproti Nenevovi, zády se pohodlně opřel o stěnu, ušklíbl se, pomalu vytáhl dýku z opasku a položil si ji na kolena.

„Nebudeš spát?“ zeptal se rybář barbara.

Conan zavrtěl hlavou. „Pohlídám si tě.“

„Jak myslíš,“ pokrčil Neneve rameny, zabalil se do rohože, natáhl se na podlahu a splynul se stíny pod krbem. Poslední uhlík prudce zablíkal a zhasl. Čas se zastavil na temné hranici džungle a moře...

Conan měl najednou pocit, že se ho zmocňuje závrať, že někam dlouze padá. Chtěl varovně vykřiknout, ale hlas mu zamrzl v hrdle. Slyšel burácení nesmírných vod, ve kterých se topí hvězdy.

„U Croma, byla to léčka!“ stačil si ještě pomyslet – a pak ho vědomí opustilo.

S námahou otvíral oční víčka a ze rtů mu unikla kletba, když spatřil místnůstku zalitou přívalem slunečního paprsků. Prázdными okenními rámy profukoval vítr vonící mořskou solí, vířil studený popel na ohništi a skřípal nedovřenými dveřmi. Na lůžku, ze kterého se sypala zpuchřelá suchá tráva, se v potrhané pokrývce zimomřivě choulilo dívčí tělo. Všiml si záplavy rusých vlasů, spadajících přes dřevěnou postranicí lůžka až k podlaze z udusané hlíny. Princezně ani nepohodlná poloha nezabránila v tvrdém spánku, který se téměř podobal mdlobě.

A kde je rybář Neneve? Zmizel! Conan se vzteklým výkřikem vyskočil a vrhl se ke dveřím, rozrazil je dokořán – a otupěle zíral na skalnatý hřeben, po jehož vrcholu se vinula vyšlapaná pěšinka, mizející v modravé dálce. Vlevo pod srázem se ztrácel prales v šedavých parách, vpravo burácelo hluboko dole moře. Kudy Neneve sestupuje k vodě? Když je rybář, musí mít přece někde dole člun! Rybář...

Conan si vzpomněl na ryby, které včera večer jedli, a vztekle zabodl dýku do dveřního rámu. „U všech Cromových d'áblů!“ vykřikl. „Jsem já to ale hlupák!“ Uvědomil si totiž, že Neneve mohl ty ryby okořenit nějakou omamnou bylinou, proti které sám předem požil vhodný protilek, takže mu nedělalo problém je s klidem ochutnat.

„Co se děje?“ ozval se za ním princeznin hlas. Okea stála na prahu zahalena do potrhaných zbytků rybářovy pokrývky a chvěla se zimou. Nedůvěřivě hleděla přes barbarovo rameno na útes, táhnoucí se do dálky jako ostrá rybí páteř. To je zvláštní, pomyslel si Conan, ještě večer mi ta vlněná houně, kterou ji Neneve přikryl, připadala jako nová! To bude asi tím matoucím světlem ohně...

„Rybář nás uspal a zmizel,“ zavrčel podrážděně. „Vsadil bych se, že běžel někam pro posilu. Musíme odtud hodně rychle vypadnout.“

„Myslíš, že patří k nepřátelům? Že je přívržencem namadolského tyrana Kadefa? Tomu nemohu uvěřit. Prokazoval mi takovou úctu...“ namítla Okea.

„Prokazoval úctu tobě, nebo Žraločímu prstenu?“

Princezna znejistěla.

„A proč tě asi přesvědčoval, abys ustoupila se svými vojsky od Tawanu?“

Zhluboka povzdychla. „Pak nás mohl ve spánku zabít!“

„Třeba dostane odměnu, když tě odevzdá Kadefovi živou. Raději pojďme!“

Naposledy pohlédl na chatrč – a najednou se zarazil. Něco tu nebylo v pořádku. Část střešní krytiny ze suchých palmových listů byla propadlá, zborcená v místech, kde prohnily opěrné trámký. Nic takového tu včera neviděl! Nebo že by mu večerní únava za-

kalila zrak? Chvatně se vrátil dovnitř a podrobil vybavení místnosti důkladnému průzkumu. Zjistil, že rybářská síť u stropu je zpuchřelá a její oka se rozpadají, železné hroty harpun jsou pokryty rzi, pánev, ze které včera jedli ryby, je puklá, plná prachu, a mezi jejím držadlem a okrajem dýmníku nad ohništěm utkal pavouk jemnou pavučinu. Podle všech známek je tato chatrč opuštěná a už dávno neobývaná. Přejel pohledem prkennou postranici lůžka. I tady se usadil prach... A pak spatřil něco, co přinutilo i tohoto otrlého muže, aby se zachvěl náhlým pocitem ledové hrůzy. Pocítil blízkost mocné síly, proti které je představa o rybáři, který uspal poutníky, aby je mohl vydat pochopům namadolského krále, neškodnou historkou pro děti.

Vyběhl z prokleté chatrče, chytil Okeu kolem pasu a spíše ji nesl než vedl po hřebeni směrem k vycházejícímu slunci.

„Stalo se něco?“ vyjekla.

„Modli se ke svým bohům, abychom byli v Tawanu dřív, než se spustí nový déšť!“

Neřekl jí však nic o tom, co spatřil na postranici lůžka, na němž strávila dnešní noc, nezmínil se o oblouku pravidelně seřazených rýh, ukazujících místo, kde se do prkna zat'aly žraločí zuby. Ten otisk byl ještě čerstvý...

Conan nedopřával princezně oddechu; když nestačila jeho tempu, vzal ji do náruče. Nesl ji, jako by byla jen pouhou panenkou, jaké se dělají z plátna a peří, jako by vůbec nic nevážila. Nemluvil, šetřil dechem a dlouhými kroky odměřoval míle stezky, která se hadovitě kroutila po vrcholu útesu a širokými oblouky obcházela hluboko zařízlé průrvy, na jejichž dně duněl mořský příboj. Kromě křičících racků nespatřili živého tvora.

Najednou se Cimmeřan překvapeně zastavil. Útes končil, jako by jeho zbytek odt'ala obrovská sekera. Vyšlapanou pěšinu přetínala ostrá hrana srázu a pokračování té cesty by se snad dalo najít někde

na kamenných blocích, které se propadly o desítky sáhů níž a tam se nakupily v divoké změti na úpatí takto nově vzniklého skaliska. Obrovský mořský záliv vnikl hluboko do ostrova a jeho úzký vrchol se ztrácel v zatopené džungli; odtud z výšiny bylo vidět, jak se tam korunami stromů ženou zpěněné linie vln, jak rvou listí a lámou větve. Několik lesních velikánů se vyvrátilo ze země a bylo odnášeno proudem, jejich černá těla směřovala podél protějšího břehu až k ústí zálivu do moře.

Princezna zděšeně vykřikla, vyklouzla mu z náruče, doběhla k okraji propasti – a tam bezmocně stanula s rukama vztaženými nad hlubinou. „Tawan,“ vzlykla.

Teprve teď si Conan povšiml, že na okraji zálivu trčí z vířící vody několik zvláštních homolovitých věží, o kus dál spatřil torzo polozřícené pevnostní hradby, jejíž pokračování se ztrácelo pod hladinou. Na březích se hemžily lidské postavičky, z výšky to připomínalo chaos rozhrábnutého mraveniště. Někteří sbírali, co vlny vyplavily, jiní se pouštěli na člunech a provizorních vorech k mizějícím troskám...

Conan pochopil, že rybář Neneve mluvil pravdu, že jeho varování se naplnilo – město Tawan se právě propadlo do moře!

„Musíme zachránit, co se ještě zachránit dá!“ vykřikla Okea. „Snad alespoň můj návrat dá lidem naději! Pomoz mi dolů!“

Stěna sice na první pohled spadala k zálivu velice příkře, ale zkušené oko cimmerijského horala brzy objevilo řadu šikmých plošin, zbytků zlomových předělů, po nichž sklouzly dolů odlomené bloky skal. Tudy teď Conan sestupoval tak sebejistě, jako by kráčel po vyhlídkových terasách a ne po římsách sotva širších než jeho chodidlo. Princeznu přidržoval jednou rukou kolem pasu a vedl ji před sebou. Posouvala se opatrně, bokem napřed, tváří ke stěně; cítil, jak se chvěje, ale navzdory tomu pokračovala se zaťatými zuby pořád dál, krok za krokem... Conan na svých toulkách poznal mnohé divoké bojovnice, rozené amazonky, které se uměly ohánět mečem lépe než muži, ale musel uznat, že tato zdánlivě křehká dívka má v sobě jiný druh odvahy; nevyhledává nebezpečí, bojí se, a přesto jde neochvějně za cílem, ke kterému se cítí být předurčena. To mu imponovalo.

Na hromadě sutí, která se navršila při úpatí skály, potkali skupinku zbědovaných žen. Jejich úzké květované tuniky byly umáčené a potřísněné blátem, některé nesly na rukou nahaté, vrískající děti. Když měly princeznu s Conanem, mlčky k nim obracely usazené oči, věnovaly jim jediný pohled, opět sklopily hlavy a pokračovaly bez zastavení ve své pouti do neznáma. Jen nějaká stařena pokývla hlavou ve směru k zatopenému městu a podotkla: „Nechod'te tam. Tam už je všechno ztraceno.“

„Kde bych našla manikena Ahundela, velitele městské posádky?“ zeptala se Okea.

Ženy se rychle odvrátily a přidaly do kroku. Brzy zmizely za navršenými balvany. Jako by o vojácích odmítaly mluvit... A také, jak se zdálo, žádná z nich nepoznala v dívce zahalené do roztrhané pokrývky svoji budoucí panovnici. Nebo jen předstíraly, že ji nepoznávají?

„Chovají se divně,“ zamručel Conan.

„Jsou vyděšené. Možná mají mým vojákům za zlé, že je před touhle pohromou nedokázali ochránit. Musíš je chápat.“

Conan se nerozhodně zastavil. Něco se mu tady nelíbilo. Instinkt mu napovídal, že nebezpečí je blízko. Velké nebezpečí!

Princezna ale zatím proklouzla mezi dvěma balvany do míst, odkud zaznívaly nějaké hlasy, a Conanovi nezbylo, než ji následovat. Jakmile minul poslední úlomek zřícené skály, objevil se před ním stříbřitě jiskřící okraj zálivu. Zdánlivě na dosah se jako přízračné vosí hnízdo zdvíhala z vln podivná kamenná homole bez oken a schodišť. Obranná věž? Nebo obilní sýpka? Těžko říct... Teprve pohled na rozlehlou plochu vodní hladiny mezi břehem a věží mu ukázal, že stavba není tak blízko, jak se mu zprvu zdálo; to ho oklamala její podivuhodná velikost.

Ve výhledu mu také částečně bránil vor, zakotvený při pobřežních kamenech. Postávalo na něm několik statných mužů s vysokými pěřovými chocholy na přilbách a s tepanými bronzovými štíty na prsou. Ozbrojeni byli zvláštními, širokými a zubatými meči. Drželi je tasené a stáli ve výhrůžném postoji po okrajích voru. Několik dalších vojáků se snažilo ratišti dlouhých kopí přinutit

k většímu tempu nahé černé otroky – zřejmě Kanažaky – kteří běhali sem tam po úzkém, houpajícím se prkně. V dlouhé řadě vynášeli z nedalekého zpola zříceného domu spoustu soudkovitých nádob z hrubě vypálené červené hlíny a nakládali je na vor, kde je stavěli do pravidelných řad.

„Tak sebou hněte, chlapi!“ vykřikoval neuvěřitelně tlustý mužík, stojící u nástupního můstku. Žlutý plášť z jemné a lesklé látky se rozvíral na jeho vyklenutém břiše, přepásaném širokým opaskem, a odhaloval téměř ženská, rosolovitě se třesoucí prsa, ověšená řetězy z perel a duhových lastur. Tvář se mu leskla potem a malá očka neklidně těkala ze strany na stranu. Úzkostně se ohlížel k místům, kde záliv ústil do moře. Ve tváři mu polekaně zacukalo, když se tam z okraje srázu náhle uvolnila menší lavina kamení a s rachotem se zřítíla do zpěněných vod. „Dělejte!“ zaječel, „ještě pořád to padá!“

Najednou si všiml princezny, mířící k němu, a doslova ztuhl.

„Ketebasi,“ oslovila ho Okea, „můžeš mi vysvětlit, co se tu stalo? A proč maniken Ahundel neřídí záchranu obyvatel města?“

„Ó, Vznešená!“ vzpamatoval se konečně tlouštík a s jistou námahou sklonil své neforemné tělo do uctivého předklonu. „Vstala jsi snad z mrtvých? Říkalo se, že tě divočí Kanažakové unesli do džungle! Tvoji věrní tě hledají. Už tři dny tě hledají...“

„Kde je maniken Ahundel!“

„Ach, ano, jistě... Ahundel je na druhé straně zálivu. Jak vidíš, pūjčil mi pár vojáků. Zachraňuji nějaké zboží. Lidé jsou jako zvěř, co se neutopilo, to by mi rozkradli! Strašně neštěstí! Přišlo to tak náhle, uprostřed noci! Země se zachvěla – a pak se všechno naráz propadlo!“

„Musím s Ahundelem okamžitě mluvit! Pojď, zavezeš mě k němu...“

„Jistě, Vznešená, Ale mé zboží...“

„Zboží počká!“

„Přání tvé Vznešenosti je mi rozkazem. Svolám své lidi.“

Mezi ozdobnými řetězy, zdobícími jeho hrud, nahmatal velkou zakroucenou lasturu, přiložil ji k odulým rtům a zatroubil proni-

kavý, vřeštivý tón. Pak napřáhl k princezně galantně ruku. „Dovol, abych tě uvedl na svůj prám.“

Vstoupila s obchodníkem na houpavý můstek, ještě se otočila zpátky a vyhledala pohledem Conana, který tam stál, pevně rozkročen, s rukama založenýma na hrudi, a podmračeně pozoroval vojáky, seskupující se na břehu.

„Conane!“ zavolala na něj, „na co čekáš? Pojď!“

Cimmeřan pomalu vykročil k můstku, ale přitom nespouštěl vojáky z očí. V jejich chování se mu cosi nelíbilo; všiml si, že si vyměňují nenápadná znamení; neušlo mu pozdvižení dvou prstů, zaťatá pěst, sotva znatelné pokývnutí hlavy... Když těsně míjel jednoho z ozbrojenců, spatřil, že na hrotu jeho kopí ulpěla jakási tmavorudá lepkavá tekutina. V tu chvíli Conan pocítil mrazivě vzrušení a pevně sevřel jílec dýky. Vrhł rychlý pohled stranou, pod můstek, a ani ho příliš nepřekvapilo, když zjistil, že příboj tam pohupuje několika nahými mrtvými těly. Ti zabití, ošklivě pobodaní muži byli svlečení ze svých šatů... Kdo je asi oloupil? Vrátil se pohledem k vojákovi, střezícímu vstup na můstek, a důkladně si ho prohlédl. Teď věděl přesně, co hledá. Když spatřil, že vojákova kožená vesta je na boku roztržena a potřísněna krví, ačkoliv ten, kdo ji má na sobě, nejví nejmenší známky zranění, bylo mu všechno jasné...

„Okeo!“ vykřikl, „nevstupuj na vor!“

Tázavě se zastavila.

Conan se vrhl vpřed jako řítící se horská lavina. Voják u můstku nestačil ani zareagovat a zamorská zlodějská dýka mu vjela do břicha v jediném nechráněném místě, v úzké mezeře mezi pancířem a cvočky pobitým opaskem. Zahrčel, zkroutil se bolestí a kopí mu vyklouzlo z prstů. V předklonu se zřítí do mělké vody pod můstkem, mezi těla svých obětí.

„Conane!“ Princeznin hlas se chvěl rozčilením a hrůzou. „Co to děláš? Zešlel jsi?“

„Okeo!“ řval Conan, hbitě uhnul přes svištícím mečem a drtivou ranou poslal dalšího strážce za tím prvním, „rychle se vrat' na břeh! Utíkej ke skalám, budu ti krýt ústup!“

Princezna však nebyla schopna reagovat na nenadálou změnu

situace. Vůbec nechápala, co se děje. Dokonce ještě couvla o pár kroků, až za záda ozbrojenců na okraji vory, jako by od nich čekala ochranu před zuřícím barbarem. Ti se před ní pevně semkli, rameno k rameni, a pozvedli zbraně.

„U Croma a všech jeho d'áblů!“ vztekal se Conan a jeho oči vzplály vražedným leskem vlka zahnaného do kouta: „Copak nechápeš, že to nejsou tvoji vojáci, ale převlečení...“

Nestačil dokončit své varování. Tlustý Ketebas projevil nečekanou mrštnost, chytil princeznu za zápěstí, zkroutil jí ruku za záda, až bolestivě vyjekla, a prudkým škubnutím ji strhl na podlahu vory. „Odpusť, Vznešená, situace se v uplynulých dnech trochu změnila,“ prohlásil se sarkastickým úšklebkem. „Abych tak řekl, změnil jsem pána. Pochopil jsem, že jedině král Kadefe je schopen vládnout téhle říši. A on také rozhodne, co s tebou.“

„Zrádče!“ zasykla Okea. Pokoušela se vykrotit, škrabat, kousat, ale to už obchodníkovi přispěchali na pomoc ozbrojenci a svázali zmítající se dívku provazem.

Conan se rval u vstupu na můstek jako lev. Možná by se postupně probil až k vory, kdyby se nemusel bránit na dvou stranách současně. Za zády měl totiž ty vojáky, kteří zůstali na břehu a kteří teď na něj nebezpečně dotírali. Brzy zjistil, že jeho postavení na vratké látce se stává neudržitelným, že teď už bojuje o vlastní život. Seskočil do vody a brodil se chvatně přibojem, aby se dostal z dosahu vrhaných kopí, která kolem něj syčivě zajížděla do vln. Znovu zaklel, když spatřil další dva vory, plně obsazené divoče pokřikujícími ozbrojenci. Vynořily se za zákrutem křivolakého pobřeží a odrízly mu cestu na moře, jako by vytyšily jeho nápad přeplavat cíp zálivu.

Otočil se tedy zpátky ke břehu. Když se konečně vyšplhal na úzký pás sutí pod skalní stěnou, připadalo mu, že je tento prostor mnohem užší, než byl v době, kdy sem s princeznou poprvé přišli. Hladina zálivu patrně ještě nepřestala stoupat. Postavil se zády k mohutnému balvanu, pohodil vzdorně hlavou, aby se zbavil propocených pramenů vlasů, padajících mu do očí, a divoče se rozhlédl po půlkruhu postav, jež se k němu obezřetně blížily. Byly jich

desítky; další a další bojovníci se vynořovali z různých stran pobřeží, také ti, kteří připluli na dalších dvou vorech, seskákali a brodili se k místu, kde se jim podle jejich mínění podařilo zahnat toho zuřivého cizince do pasti.

Cimmeřan pozdvihl zkrvavený meč, který se mu podařilo v boji ukořistit a který byl zvláštní tím, že nebyl vyroben z kovu, ale z jakéhosi velmi tvrdého dřeva, do něhož byla v místě ostří vsazena řada žraločích zubů. Šlo o smrtící zbraň; způsobovala strašlivá poranění, protože neřezala, ale trhala svaly na kusy. Pak Conan vyrazil válečný pokřik rodu Canachů a vrhl se na útočníky. Nebyl zvyklý se jen bránit. Dokonce i tváří v tvář zdrcující přesile se snažil přenést boj na území nepřítele. Duše divocha v něm vzplála touhou po zničujícím boji a v uších mu zazněla slova písní o dávno mrtvých hrdínech. Meč v jeho ruce syčel, švihal, stoupal a dopadal, otvíraje nové a nové rudé fontány tryskající krve. Přitom byl barbar v neustálém pohybu, uskakoval, uhýbal a odrážel čepele, vznášející se jako les nad jeho hlavou. V půlkruhu kolem Conanova stanoviště se vbrzku vršil val z mrtvých a bolestně chroptících vojáků, přes který se ti dosud nezranění dostávali stále obtížněji.

Přesila však byla příliš velká a mohutný Cimmeřan začínal umdlévat; jeho nekryté tělo bylo doslova poseto menšími i většími ranami, oči se mu zalévaly potem a krví, prýšticí z roztrženého obočí. Svět kolem něj se potápěl do mlhy.

„Crome, už brzy ti vrátím, cos mi dal při mém zrození,“ zamumlal napuchlými rty, vzepjal se a prudkým švihem žraločího meče rozerval hrdlo vojáka, který se neopatrně přiblížil v domnění, že přišla jeho chvíle a že se mu podaří krátkým kopím snadno dorazit potácejícího se barbara.

Cimmeřan, bojující svůj hrdinný boj, nemohl v téhle chvíli tušit, co se děje za balvanem, u jehož stěny si kryl záda. Ketebas, zpocenější než obvykle, tam s nadávkami prokládanými mohutným funěním popoháněl kanažacké otroky, vlekoucí žebřík a jakýsi velký provazový balík...

Pouhých pár minut poté se náhle na Conana zřítěla lavina těžkých provazců; byl sražen k zemi, vztekle a zoufale zápolil s oky

rybářské sítě, kterou na něho shodili z vrcholu balvanu, snažil se horečnatě přerézat lana mečem, ale při každém pohybu se víc a víc zamotával. Kruh útočníků se s vítězným řevem vrhl na jeho bezmocné tělo, desítky mečů a kopí se pozvedly...

„Zadržte! Nezabíjet! Chci ho živého!“ zazněl nad vravou ječivý Ketebasův hlas.

Kruh vojáků se neochotně rozestoupil. Ketebas prošel mezi nimi až ke zneškodněnému ležícímu Conanovi a s chutí do něho kopl. „Kdybch tě nechal svým vojákům, ty pse, zemřel bys moc snadno! Připravil jsi mne o nejlepší muže – a proto i tvá smrt bude dlouhá a krutá. Můžeš se těšit na osobní setkání s Velkým žraločním duchem!“

Třesk mečů, narážejících na štíty ze želvích krunýřů, křik a změt' těl, v jejichž zlověstné záplavě marně očima hledala muže, který kvůli ní upadl do takového hrozného nebezpečí... Ten obraz se princezně Okeině neustále vracel a vzbouzel v ní výčitky svědomí. Měla být jaznozřivější, měla včas pochopit, že něco není v pořádku, že obchodník Ketebas se chová divně! Velký žraločí duch jí dal příležitost, poslal jí do cesty statečného muže, který jí mohl pomoci dosáhnout vítězství – a ona svou hloupostí všechno promarnila!

Ležela na břiše, s rukama svázanýma za zády, s roubíkem v ústech a s obličejem zabořeným do páchnoucích kozích kůží. Zvedal se jí žaludek a po tvářích jí stékaly slzy bezmocného vzteku. Byla polapena v dusné temnotě, protože jí na palubě voru zaházeli balíky nějakých látek. Zřejmě měla být ukryta před nežádoucími zraky. Ketebas se někoho bojí!

I tak nepatrná okolnost vzbuzovala v její duši jiskřičku naděje. Vnímala houpání a slyšela skřípot vesel; někam ji odváželi. Jednotvárný pohyb ji ukolébá do otupělé dřímoty, do horečnatého polospánku, v němž se jí opět vybavovaly jako živé všechny scény ze společného putování s Conanem. A kupodivu, jako by pozapomněla

na prožitou hrůzu, myslela teď především na jeho mužnou svalnatou postavu a na tvář, jejíž tvrdé rysy často změkčoval výraz prosté radosti ze života... Začala doufat, dokonce pevně věřit, že Conan se prosekal z obklíčení královskými vojáky, že uprchl a přijde ji osvobodit.

Probudily ji hlasy; někdo volal z větší dálky, snad ze břehu – a na voru mu odpovídali. Zachvěla se, když poznala hlas manikena Ahundela. Zoufale zakňučela a zaťala zuby do roubíku.

„Cesta po vodě je nebezpečná, Ketebasi!“ volal velitel zničeného města. „Měl by sis svou plavbu ještě rozmyslet! Stráže zahlédly u zaplaveného městského přístavu Forbolgy!“

„Tak daleko od slují Žravého víru?“ zazněl v bezprostřední blízkosti spoutané princezny Ketebasův pochybovačný hlas. „To bude nějaký omyl!“

„Opatrnosti není nikdy nazbyt. Po tom, co nás teď potkalo, bych nesázel na žádnou jistotu. Země je neklidná a moře se bouří. Přicházejí podivné časy.“

„Snad se sejdeme u Bílé věže,“ zvyšoval hlas Ketebas, což svědčilo o tom, že vor se od velitele Ahundela, stojícího patrně na břehu, vzdaluje, „přeji ti šťastnou cestu, manikene Ahundeli!“

„A já tobě šťastnou plavbu, Ketebasi!“

Poslední možnost Okeanina vysvobození se beznadějně vzdalovala. Princezna už doufala pouze v Conana. Upínala se k němu všemi myšlenkami. Věřila, že tenhle pozoruhodný cizinec vyvázl a že neustoupí, dokud ji nevyrvе z Ketebasových spárů.

Přestávala vnímat plynutí času, a tak nebyla schopna určit, jak dlouho trvalo, než jí náhle několikery ruce vytáhly z hromady látek a postavily na nohy. Oslněně mžourala do slunce. Z bílého jiskření se před ní začínal pomalu zaostřovat tvar jakési postavy. Zachvěla se náhlou hrůzou, když ucítila pronikavý pach hniloby, který se od tohoto neznámého šířil. Uvědomila se, že naprosto stejný pach cítila tehdy v džungli, když ležela za vývratem a přibližovaly se k ní plíživé kroky...

Vytřeštěně zírala na vysokého, vyzáblého muže, oblečeného do černé tuniky. Látka, která ho halila, se zdála být místy plesnivá; v je-

jích četných záhybech se srážely krystalky solí. Obličej neznámého se zcela ztrácel ve stínu klobouku s neobvykle širokou krepou. V místech tváře utkvívalo šedavé prázdno, v němž občas zableskl svit skrytých očí. Když se pozorněji zadívala, zdálo se jí, že z celé té podivné postavy stoupá pára nebo se nad ní chvěje vzduch – podobně jako nad skalami rozpálenými poledním sluncem.

Najednou sebou škulba. Neznámý na ni promluvil... Opravdu promluvil? Spíše jí připadalo, že ten podivný sykavý šepot, znějící jako svist větru prodírajícího se úzkou skulinou, jí zní přímo v hlavě...

„Okeo... konečně... po tolika, tolika letech utrpení... osud se naplní... budeš má... podělíme se o tebe s králem Kadefem... jemu bude patřit tvoje tělo... a mně tvoje duše...“

Ze záhybů tuniky se vynořila ruka v černé rukavici s neobvykle dlouhými tenkými prsty, které vypadaly jako ptačí pařát, jako by byly neustále uhnuté v křeči. Ruka se zvedla k její tváři. Okeas se s odporem odtáhla.

Ze stínu pod kloboukem zazněl podivný kvákavý smích.

„Neztratila jsi žraločí prsten? To je dobře. Žraločí prsten musíš donést zpátky do Namadolu, musíš ho při svatebním obřadu s králem Kadefem vložit do dutiny oltáře ve Žraločí svatyni. Stane se znamením Velkého spojení!“

„Ne!“ chtěla křičet Okeas, ale zpod rouбіku se ozývalo jen neartikulované kňučení.

Odvrátil se od ní, jako by ho v tu chvíli přestala zajímat, a zadíval se na Ketebase, který stál v bezpečném odstupu, pokorně se hrbil a třásl se po celém těle. Přízračný mnich se znovu krátce zasmál, sáhl pod kutnu a hodil obchodníkovi chřestící měšec.

„Jsem váš pokorný slušebník, Vznešený Pane!“ ukláněl se horlivě Ketebas.

Mnich zarazil jeho děkovnou tirádu pozdviženou dlaní. Obrátil se, rychle vyšel po šikmém prkně, položeném mezi vorem a palubou bachratého obchodního člunu, a zmizel mezi hromadami zboží, které tam vršili nosiči. Okeas si povšimla, že v malé chráněné zátoce kotví celá skupina podobných vrchovatě naložených člunů.

Než se však stačila důkladněji rozhlédnout, Ketebas dal příkaz strážím. Chopily se jí, odvěkly ji také vzhůru a shodily ji do podpalubí. Poklop se s třesnutím zavřel. Ocitla se ve tmě...

Oslnivé slunce jiskřilo na hladině a oslepovalo Conanovy bohlavé oči. Tam někde za ním bylo pobřeží, snad necelou míli odtud, ale pro něj kdesi v nedostižnu. Napjal všechny svaly a pokusil se uvolnit provazy, které poutaly jeho rozepjaté ruce k dřevěné desce. Uzly však byly utaženy příliš pevně; dosáhl jen toho, že se se svým podivným plavidlem roztočil kolem lana, jímž byl ukotven u dna. Délka kotevního lana byla záměrně zvolena tak, aby udržovala část desky v potopené poloze, a tak se Conan vznášel na hladině šikmo, téměř visle. Jen ramena a hlava mu vystupovaly nad vodu. Nohy měl volné, ale nenacházel pro ně žádnou oporu, takže jakékoliv pohyby vedly vždy jen k tomu, že se začal pohybovat v kruhu. Mořská sůl se mu zažírala do četných poranění a páčila v nich tak pronikavě, že měl pocit, jako by se vznášel v ohni. Ale to zdaleka nebylo to nejhorší. To, co mělo už vbrzku zpečetit jeho osud, byly temné chuchvalce, podobající se dýmu, které tryskaly pod hladinou z jeho nejhlubších ran a zvolna se rozptylovaly v okolní vodě. Krev, prolitá u Žraločího mysu, brzy přiláká věčně hladové „supy moře“.

Tento krutý způsob popravý zřejmě patřil ke starým ostrovním tradicím, neboť Ketebas nemusel svým mužům nijak obšírně vysvětlovat, co po nich žádá. Zajátého Cimmeřana dopravili člunem na místo, které jim bylo dobře známé. Slyšel, jak se dohadují, že Žraločí skála na výběžku mysu musí být v zákrytu s nějakou horou na obzoru; když dospěli k názoru, že je to „právě tady“, ukotvili desku a zanechali Cimmeřana samotného se žhavým nebem, palčivým mořem – a se vším hrůzným, beztvarym a jenom tušeným, co se skrývá v temnotě hlubin...

Když Conan zjistil, že veškeré pokusy o vyproštění jsou marné, upadl do apatického klidu. Díval se na jiskřivou hru paprsků na

lámajících se hranách vln a jako v nějakém kouzelném zrcadle v nich viděl blýskání srážejících se mečů, plameny požárů, lesk vyceněných tesáků šelem, klikatou čaru blesku, párajícího na dvě poloviny zachmuřené nebe, smrtelnou bělost laviny, řítící se po horském srázu, mámivou fatu morgánu nad žíznící pouští, oblak prachu nad pádicím stádem splašených koní, třpyt zlata a drahokamů v pohádkových palácích a chrámech... Bezděky se usmál; tohle všechno byl jeho život, divoký a bouřlivý jako kvasící mladé víno. Patřily k němu vítězství i prohry. Po mnoha věcech toužil, a když jich konečně po velké námaze a nebezpečí dosáhl, vzápětí o ně přišel. A přesto ničeho nelitoval. Bohové jsou nelitostní, vrtošiví a náladoví hráči, a my jsme figurky na jejich šachovnici. Až je to omrzí, jediným mávnutím ruky nás smetou z hracího pole a začnou novou hru. A na nás je, abychom si tu krátkou dobu, dokud jsme ve hře, co nejvíc užili. Člověk může být zabit, ale je důležité, aby umíral s pocitem, že bojoval dobře.

To byla Conanova životní filosofie, a proto s klidem očekával nevyhnutelný konec. Najednou si však vzpomněl na půvabnou princeznu Okeu, na její houževnatou touhu naplnit odkaz předků a vrátit čest namadolskému trůnu – a jeho tělem projel záchvěv vzteku. Možná, že „civilizovaní“ lidé takové city nazývají lítostí, ale barbar to vnímal jako zlost, že jí nedokázal pomoci, i když na něj spoléhala.

Mámivé zrcadlo hladiny se pojednou rozčeřilo; jako černý nůž ho rozřízla srpovitě zahnutá hřbetní ploutev, pod níž se v průzračné vodě ostře rýsoval stín dlouhého těla. Žralok obeplouval Conana ve stále užších kruzích, váben sladkým pachem krve. Za prvním se objevil druhý. A třetí...

Conan spočíval na desce bez pohybu, a proto žraloci s útokem otáleli. Mátló je to; krev svědčila o blízkosti kořisti, ale podle jejich zkušeností se poraněný tvor ve vodě zoufale zmítá. Vypadalo to, jako by se obávali nějaké léčky.

Konečně si jeden větší žralok dodal odvahy a vyrazil kupředu jako vystřelený šíp. Mohutným máchnutím ploutví se převrátil na bok, v pěnící vodě zasvítilo jeho bělavé břicho a tlama, položená

nízko pod špičatým čenichem, se rozevřela jako strašlivé, několika řadami zubů vroubené kleště.

Conan sledoval útok dravce přimhouřenýma očima; krev mu už opět divoce tepala v žilách vzrušením boje, ačkoliv věděl, že jde o boj beznadějný a předem ztracený. Dříve než se zlověstná tlama stačila sevřít, Conan prudce vykopl nohama a zasáhl žraloka do citlivého místa na špičce čenichu. Útočník se prudce vymrštil stranou, překvapen nečekaným odporem, a zkopřil Cimmeřana gejsírem zpěněné vody.

V téže chvíli zaútočil z druhé strany další žralok. Conan postřehl podezřelý pohyb koutkem oka, škulb celým tělem doleva a uvedl tak svoji dřevěnou bóji do krouživého pohybu. Žralok narazil s tupým úderem na zadní stranu desky a na okamžik ji celou ponořil pod vodu. Conan se v poslední chvíli stačil nadechnout. Teď se úporně snažil zorientovat ve vířící vodě, plné šumících bílých bublin. Cítil, jak se o něj otřelo drsné tělo dalšího žraloka. Prudkým tempem nohama se vyšvihl na hladinu a zalapal po dechu. Vzápětí si uvědomil, že se z bezprostřední blízkosti dívá na tři řady pilovitých, jako břitva ostrých zubů v dokořán otevřené tlamě. Jen bleskurychlou reakcí zabránil tomu, aby se jeho hlava ocitla ve žraločím žaludku. Jednu nohu totiž zapletl do kotevního lana a vši silou ji pokrčil. Podařilo se mu tak stáhnout celou desku znovu pod hladinu a podklouznout pod žraločím břichem. Obludná tlama se s hlasitým cvaknutím sevřela naprázdno.

Sotvaže se Conan znovu vynořil a nadechl, ucítil prudké škubnutí na svém levém boku a stačil ještě zahlédnout malého žraloka, který mu z toho místa vytrhl kus masa, velký jako sevřená pěst, a hltavě ho polykal. Rána zatím nebolela, ale Conan ze zkušenosti věděl, že jakmile odezní šoková reakce přerušovaných nervů, bude to velmi nepříjemné. Počítal s tím a nijak ho to nevzrušovalo; tvrdá horalská výchova v něm vypěstovala otupělost vůči bolesti. Divoce se rozhlédl, aby zjistil, kde se nacházejí další útočníci.

Překvapilo ho, když uviděl, jak se rychle vzdalují do všech stran. Připadalo mu neuvěřitelné, že by se žraloci někdy vzdali kořisti, byť by se sebevíc bránila. Pak si všiml mohutného stínu, který se

neslyšně pohyboval několik sáhů pod hladinou a před nímž nejen malí, ale i ti největší žraloci uctivě ustupovali. Conan pocítil mrazivé chvění v zátylku; pochopil, že teprve teď se blíží skutečný pán těchto vod, živé vtělení Velkého žraločího ducha, nejuctivější božstvo ostrovanů. V nádržce Žraločího chrámu v posvátném městě Namadolu je to jen nějaký idol, v džunglích spíše přízračný démon, ala tady se objevuje v podobě reálného dravce, obdařeného prý neobyčejnými vlastnostmi.

Conanova barbarská duše byla fascinována pohledem na temné obrovské tělo, vynořující se před ním majestátně a jakoby zpomalené z vířících proudů zpěněné vody. Okrouhlé žluté oko žraloka se nehnutě upřelo do Cimbeřanových očí. Vyzářovala z něj pradávna krutost, dravá síla, ale také jakási nostalgie, tichý smutek, vzpomínka na doby, kdy se pevnina teprve skrývala na dně pravěkých oceánů jako zárodek budoucího světa. Conan si později nebyl schopen vzpomenout, jestli ta chvíle trvala minutu nebo hodinu.

Pojednou ladně a zvolna plynoucí hmota žraločího těla provedla bleskový výpad. Conan, omámený zvláštním pohledem mytického dravce, zareagoval příliš pozdě. Pokusil se ještě mohutným švihem obou nohou uvést desku do pohybu a vychýlit ji tak daleko, jak jen kotevní lano dovolí, ale žralok velice přesně odhadl jeho záměr a zkrížil mu cestu. Obrovské čelisti se rozevřely, řady zubů skřípavě sjely po dřevě desky, zanechávající na něm dlouhé bílé šrámy, zachytily se na jeho připoutané paži a škubly.

Conan cítil, jak se mu kůže otevřela dalšími palčivými ranami – a pak se ruka stala neuvěřitelně lehkou, jako by odplouvala navždy uvolněna z pout. Ano, Conan moc dobře věděl, že tohle jsou pocity člověka, který právě přišel o ruku. Ten ďábelský netvor si s ním napřed trochu pohraje, bude ho mučít, bude ho požírat zaživa, ukusovat mu orgán za orgánem a dbát, aby neporušil žádný životně důležitý...

Ala co to? Conan máchl zasaženou paží a pocítil odpor vody; pozdvihl ji k očím a nevěřicně na ni zíral. Krvácela, ale byla celá! Žádný orvaný pahýl, ale všechny prsty, které se svírají a roz-

vírají poslušny pokynů vůle. Na odřeném zápěstí povívá zbytek překousnutého provazu!

Byla to jen náhoda? Nedopatření v promyšleném útoku, kdy žraločí hlava narazila na desku a smrtící zuby sklouzly stranou? Conan o tom teď nehodlal přemýšlet. Zmocnila se ho radostná euforie a nová touha žít. Se zat'atými zuby pohyboval rukou, aby v ní rozproudil krev. Za tu druhou ještě visel na desce, ale měl již větší prostor k pohybům a úhybným manévřům.

Rychle se podíval, co dělá žralok. Zahlédl ho nedaleko; plul opět s oním majestátním klidem, o němž už Conan věděl, že dovede být velmi zrádný. Zdálo se, že krouží kolem a udržuje ostatní žraloky v uctivém odstupu. Možná byl otrěsen nezdařeným útokem a potřebuje se trochu vzpamatovat. Ale ví, že kořist mu stejně nemůže uniknout...

„Crome!“ procedil Conan mezi zuby a vyplivl protivně hořkou mořskou vodu, „jestli chceš se mnou dohrát tuhle hru až do konce, pomoz mi!“

Přítáhl se k desce a brzy se mu podařilo uvolnit i druhou ruku. Začal plavat k mysu, jehož skály se tyčily z vln takřka na dosah. Je to blízko – a přesto daleko pro zraněného muže ve vodě plné žraloků. Zhluboka vdechoval, snažil se zapomenout na bolest i na touhu být co nejdřív na suché zemi. Věděl, že se musí pohybovat co nejpomaleji, nevířit vodu, neprovokovat číhající dravce. Naštěstí váł jen mírný vánek a nebylo takřka žádné vlnobití, s nímž by musel zápolit. To by ho jistě připravilo o zbytek sil.

Opatrně pootočil hlavu... a ve všech žilách mu zatrnulo.

Souběžně s ním rozráželo vodu ohromné stříbřité tělo krále moře. Ve žraločím oku teď bylo něco lidského; snad výsměch nebo pobavená převaħa.

Conan si najednou uvědomil, že má stejný pocit, jaký zažil tehdy v pralese, když v provazcích deště procházel kolem nich Velký žraločí duch... Jednou za patnáct let prý hledá člověka. Koho asi? Princeznu Okeu? Nebo mne?

Pod nohama ucítil kamenité dno a chvatně se brodil ke břehu. Když už mu sahala voda po kolena, otočil se k moři. Hladina byla

jako zrcadlo, jako by její plochu ještě před chvílí nečeřila spousta zlověstných hřbetních ploutví.

„Díky,“ zamumlal – a nebyl si jist, jestli to patří cimmerijskému bohu Cromovi nebo Velkému žraločímu duchu.